

ΜΑΡΙΑ ΖΑΧΑΡΑΚΗ

νόμος

νόμος

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρος αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια του ΕΚΔΟΤΗ και της ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ. Νόμος 2121/1993 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

«Νόμος»

© Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας Ο.Ε., Αθήνα 2014

© Μαρία Ζαχαράκη
e-book

ISBN: 978-960-9796-36-1

Επιμέλεια: Αγγέλα Γαβρίλη

Εκδόσεις Momentum

Πανόρμου 83, 11524 Αθήνα, τ: 2103315186, 2130229425

Πελοπίδου 5, 32200 Θήβα, τ: 2262100795, f: 2262027275

url: www.momentumbooks.gr

e: info@momentumbooks.gr

ΜΑΡΙΑ ΖΑΧΑΡΑΚΗ

νόμος

 Momentum

*Στη μνήμη του παππού μου Ντίτσου,
ενός ποιητή της καθημερινότητας.*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	11
Οξφόρδη	13
Μέρα πρώτη	26
Μια εβδομάδα δίχως τέλος	83
Αποκάλυψη	123
Εμπειρίες με αγγέλους	167
Μια σημαντική ανακάλυψη	216
Συμφωνίες	279
Πάρτι	299
Το άγνωστο παιδί	321
Έκπτωτοι άγγελοι	333
Έρευνα	350
Αλχημιστές	373
Δώρο γενεθλίων	384
Πράγα	406
Κάμεν	443
Αποχαιρετισμός	445
Ευχαριστίες	447

Εισαγωγή

Πάντα ονειρευόμουν τον έρωτα σαν κάτι μαγικό που θα με ανυψώσει από την πεζή πραγματικότητα. Δεν μπορούσα όμως, να φανταστώ τον έρωτα που θα ζούσα: κανείς δεν μπορεί να σου δώσει εχέγγυα για κάτι τόσο παθιασμένο και μεγαλειώδες, σχεδόν τρομακτικό. Ούτε καν η βαθιά πίστη μου στον Θεό, δεν θα ήταν αρκετή για να αντέξω την ένταση των συναισθημάτων που θα βίωνα... Όταν η καρδιά σου εναντιώνεται σε κάθε λογική, σε κάθε δικλείδα ασφαλείας, και σε παρασύρει σε μια ιστορία αγάπης, όπου πρέπει να καταστρέψεις κάποιον για να έχεις τη δυνατότητα να τον αγαπήσεις... Όταν πολεμήσεις με όλες σου τις δυνάμεις ενάντια στον ίδιο τον εαυτό σου, όταν παραδοθείς στο πάθος σου παραβιάζοντας τον Νόμο του Θεού... Ώσπου αντιλαμβάνεσαι ότι είσαι χαμένος, όπως κι αν έρθουν τα πράγματα.

Οξφόρδη

Εβαλα τα τελευταία πράγματα στη βαλίτσα μου και την έκλεισα με μια γρήγορη κίνηση. Έριξα μια τελευταία ματιά στο χώρο, έκλεισα τα μάτια μου παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, και όρμησα έξω σπρώχνοντας τις αποσκευές μου στη σκάλα.

«Αντριάνα;», ακούστηκε η δυνατή φωνή του μπαμπά μου. «Βιάσου, θα χάσεις το αεροπλάνο».

«Έρχομαι, έρχομαι», φώναξα αποφασιστικά.

Μου ήταν δύσκολο να αφήσω το σπίτι μου, ήθελα δυο λεπτά ακόμη. Μια τελευταία ματιά στο δωμάτιό μου.

«Έλα επιτέλους, Άντριαν!»

Η μαμά μου βρέθηκε δίπλα μου και τράβηξε τη βαλίτσα. Ψηλή, καστανόξανθη με γκριζογάλανα μάτια. Τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά, το δέρμα της διάφανο, λευκό, με λίγες ρυτίδες γύρω από τα μάτια που μόνο γοητεία πρόσθεταν στην ομορφιά της. Ήταν Αγγλίδα και ένα καλοκαίρι ήρθε διακοπές στην Ιταλία, όπου γνώρισε τον μπαμπά μου: μελαχρινός, μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια. Ο έρωτας ήταν προβλέψιμος και κεραυνοβόλος: Καλοκαίρι, ήλιος, θάλασσα, η ξανθιά τουρίστρια που πέφτει στην αγκαλιά του Λατίνου. Όχι όμως, εφήμερος. Ο γάμος τους μετρούσε δεκαεννιά χρό-

νια και ήταν ακόμη ερωτευμένοι όσο και την πρώτη μέρα. Εγώ βέβαια, ποτέ δεν κατάλαβα αυτό το «έρωτας με την πρώτη ματιά». Είναι ποτέ δυνατόν να συμβαίνει τόσο γρήγορα, να σου χτυπά την πόρτα τόσο απροσδόκητα, να γίνεσαι έρμαιό του τόσο ανεπιφύλακτα;

Κι όμως, να που συνέβη στους γονείς μου με διάρκεια και αποδείξεις: εμένα, το επιστέγασμα αυτού του έρωτα. Την Αντριάνα, Λιλιάννα Πρίμι. Όχι ιδιαίτερα ψηλή, με κατάμαυρα μαλλιά που έπεφταν σε χαλαρές πουύκλες έως τη μέση μου, σταρένια επιδερμίδα κάπως χλομή, μάλλον· έμοιαζα περισσότερο στον πατέρα μου, αλλά είχα τα μεγάλα, γκριζογάλανα μάτια της μαμάς μου. Δεν μπορούσε κάποιος να πει σίγουρα ότι είμαι Ιταλίδα και οπωσδήποτε, όχι Αγγλίδα. Μιλούσα τα αγγλικά το ίδιο καλά με τα ιταλικά, η μαμά μου φρόντισε γι' αυτό από όταν γεννήθηκα. Μεγάλωσα στη Φλωρεντία, έχοντας μια ήσυχη ζωή, κάνοντας ότι και τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας μου. Στην Αγγλία δεν πηγαίναμε πολύ συχνά, της μαμάς μου δεν της άρεσε ιδιαίτερα η πατρίδα της. Πολλές φορές, μου έδινε την εντύπωση ότι αγαπούσε την Ιταλία περισσότερο κι από τους Ιταλούς. Έχω λίγες αναμνήσεις από το Εδιμβούργο, όπου πήγαμε κάποια καλοκαίρια.

Εγώ αντίθετα λάτρευα την αγγλική εξοχή, με το υγρό κλίμα του Ατλαντικού. Μου άρεσε το ατελείωτο πράσινο, που σταματούσε μονάχα στον ορίζοντα του μισοσκότεινου αγγλικού ουρανού.

«Άντριαν, μ' ακούς;», ρώτησε η μαμά μου.

«Συγγνώμη, αφαιρέθηκα», απάντησα βιαστικά.

Κατεβήκαμε έως την είσοδο του σπιτιού όπου μας περίμενε ο μπαμπάς μου και τακτοποίησε τα πράγματά μου στο αυτοκίνητο. Η διαδρομή μέχρι το αεροδρόμιο

ήταν σύντομη ενώ η μαμά μου φλυαρούσε, δίνοντας τις τελευταίες συμβουλές:

«Να προσέχεις, να τρως καλά, να ντύνεσαι ζεστά, κυρίως αυτό».

Γύρισε και με κοίταξε.

«Με προσέχεις, Άντρια;»

«Ναι μαμά, σε προσέχω», είπα βαριεστημένα.

Κοίταξα σκεπτική έξω από το αυτοκίνητο. Τα δέντρα έφευγαν γρήγορα, ο ουρανός ήταν κάπως μουντός κι εγώ βυθισμένη στις σκέψεις μου. *Πώς θα είναι εκεί, αναρωτήθηκα. Έριξα μια κλεφτή ματιά στους γονείς μου... Πόσο πολύ θα μου έλειπαν...*

«Τι σκέφτεσαι επιτέλους, Αντριάνα;»

Η μαμά μου γύρισε άλλη μια φορά να με κοιτάξει απορημένη.

«Έε... τα μαθήματα, τη σχολή», απάντησα ψέματα.

«Η σχολή θα σ' αρέσει σίγουρα, το ίδιο και η πόλη της Οξφόρδης, όσο για τα μαθήματα φαντάζομαι πως θα είναι ενδιαφέροντα», έσπευσε να με καθησυχάσει.

«Ναι, είμαι σίγουρη γι' αυτό» είπα, κουνώντας το κεφάλι. Άλλα δεν ήταν αυτό που με απασχολούσε.

«Και είμαι βέβαιη, πως θα τα πας πολύ καλά. Μην ξεχνάς ότι σου έδωσαν υποτροφία κι αυτό σημαίνει ότι σε θέλουν πολύ! », πρόσθεσε γεμάτη περηφάνια.

«Ναι, ναι, σίγουρα».

Δεν είχα αμφιβολίες για το ενδιαφέρον των μαθημάτων. Ούτε για το πόσο όμορφη είναι μια αγγλική πόλη. Αυτό που με προβληματίζε ήταν αν θα κατάφερα να επιβληθώ στον εαυτό μου, που ήταν τόσο ονειροπόλος, ώστε να προσγειωθεί στην πεζή πραγματικότητα τού «διαβάζω, διαβάζω, διαβάζω». Δεν ήταν και το δυνατό μου σημείο αυτό, προτιμούσα την έρευνα και τη συγ-

γραφή. Άλλωστε, στην τελευταία τάξη του σχολείου μια εργασία μου με θέμα «Η μοναξιά του Θεού» (με πολλή έρευνα και συγγραφή), μου εξασφάλισε μια θέση στο τμήμα φιλοσοφίας της Οξφόρδης. Ο καθηγητής μου Κάρλο Ντι Άντζελο είχε ενθουσιαστεί τόσο πολύ που πρότεινε στους γονείς μου να κάνουμε αίτηση καθώς ήταν σίγουρος πως με αυτήν την εργασία, όχι μόνο θα με δέχονταν, αλλά θα εκλιπαρούσαν για μένα.

Έτσι λοιπόν, πήρα υποτροφία για όλη τη διάρκεια των σπουδών μου, μαζί με μια επιστολή που ανακοίνωνε ότι το ακαδημαϊκό έτος ξεκινούσε τον Οκτώβριο. Η πρώτη περίοδος γνωστή ως *Michaelmas* διαρκούσε έως τον Δεκέμβριο και ακολουθούσαν η *Hilary* έως τον Μάρτιο και η *Trinity* έως τον Ιούνιο. Και μόνο στη σκέψη της βραχύτητας των τριών περιόδων του ακαδημαϊκού έτους, το στομάχι μου έγινε ναυτικός κόμπος. Για πολλοστή φορά, αναρωτήθηκα πώς θα τα έβγαζα πέρα με τόση μελέτη. Ίσως να μην ήταν και η καλύτερη επιλογή η Οξφόρδη, ομολόγησα τους φόβους μου στον ίδιο τον εαυτό μου.

«Φτάσαμε», είπε ο μπαμπάς μου και με έβγαλε από τις σκέψεις που έκανα σε όλη τη διαδρομή.

Τράβηξε τη μεγάλη βαλίτσα μέσα στην οποία βρίσκονταν όλα τα υπάρχοντά μου ή τουλάχιστον, τα αγαπημένα. Τζιν, πουκάμισα, φόρμες, CD, τα περισσό-τερα των Fleetwood Mac, και μερικά βιβλία.

«Είναι ασήκωτη Αντριάνα, τι έχεις βάλει μέσα;», παραπονέθηκε στην προσπάθειά του να τη σηκώσει.

«Θα λείπω τρεις μήνες. Το ξέχασες;», τον πείραξα καθώς τραβούσα τη βαλίτσα από τα χέρια του.

Η μαμά μου ήρθε δίπλα μου και με έπιασε από το πρόσωπο απαλά. Με κοίταξε μερικές στιγμές, με μάτια

βουρκωμένα. Ήμουν σίγουρη πως πριν μπω στο αεροπλάνο θα ξέσπαγε σε κλάματα, χωμένη στην αγκαλιά του μπαμπά μου.

«Να προσέχεις, Άντριαν. Θα μας λείψεις πολύ».

Ένωσα έναν κόμπο στο λαιμό και προσπάθησα να τον διώξω ξεροβήχοντας. Δεν ήθελα να βάλω τα κλάματα γιατί ήξερα πως θα τους στενοχωρούσα. Κανονικά έπρεπε να χαίρομαι για το νέο ξεκίνημά μου, για την ευκαιρία που μου είχε δοθεί.

«Δεν αργούν τα Χριστούγεννα, μαμά. Είναι λίγος ο καιρός» είπα σφιγμένη, περισσότερο για να παρηγορήσω τον εαυτό μου.

Οι ανακοινώσεις στα μεγάφωνα τράβηξαν την προσοχή μας.

«Ίσως είναι ώρα να πηγαίνεις, Άντριαν», διαπίστωσε ο μπαμπάς μου.

Αγκάλιασα σφιχτά τη μαμά μου, του έδωσα ένα φιλί και τράβηξα τη βαλίτσα.

«Καλό ταξίδι, Άντριαν», μου είπαν και οι δύο μαζί.

Γύρισα μια τελευταία φορά να τους κοιτάξω. Στέκονταν αγκαλιασμένοι, κουνώντας μου το χέρι. Απότομα στράφηκα μπροστά και συνέχισα την πορεία μου προς τα γκισέ. Τακτοποίησα το εισιτηριό μου και επιβιβάστηκα στο αεροπλάνο με προορισμό το Λονδίνο. Πριν την απογείωση πρόλαβα να ριξώ μια ματιά στη Φλωρεντία και μετά από λίγο ήμασταν ήδη ψηλά και όλα έμοιαζαν μικροσκοπικά, ακριβώς όπως ένιωθα κι εγώ μικροσκοπική μπροστά στο τεράστιο όνομα της Οξφόρδης.

Το ταξίδι ήταν σε γενικές γραμμές, καλό. Προσπάθησα να κοιμηθώ, μα δεν τα κατάφερα. Όταν προσγειωθήκαμε στο Λονδίνο είχε ήλιο. *Τι τύχη!* σκέφτηκα ει-

ρωνικά. Ήρθα στην πιο ομιχλώδη πόλη του κόσμου για να τη βρω λουσμένη στο φως. Αυτό είναι σίγουρα τύχη. Η δική μου τύχη.

Πήρα το λεωφορείο και μετά από μια γραφική διαδρομή, έφτασα στην Οξφόρδη, μια πανέμορφη πόλη όπως πολύ σωστά είχε πει η μαμά μου, στις αρχές του Οκτώβρη με μοναδικές αποσκευές τη βαλίτσα μου και τα όνειρά μου. Ο σταθμός των λεωφορείων ήταν πολύ οργανωμένος (Άγγλοι!), και έτσι εύκολα βρήκα το λεωφορείο που κατευθυνόταν στην πανεπιστημιούπολη, διασχίζοντας την παλιά πόλη.

Να 'μαστε λοιπόν, είπα στον εαυτό μου, εγώ και η βαλίτσα μου...

Την οποία βαλίτσα μου με κόπο έσερνα πίσω μου στο πλακόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε προς τα κτήρια. Έμεινα εμβρόντητη μπροστά στη θέα του τεράστιου συγκροτήματος. Αυτό δεν ήταν πανεπιστήμιο – σίγουρα όχι, σε σχέση με αυτό που είχα στο νου μου.

Έμοιαζε με ολόκληρο χωριό, μην πω πόλη! Δεν ήταν όμως, μόνο το μέγεθος που μου έκοψε την ανάσα, αλλά η θέα των κτηρίων. Πανύψηλα και πέτρινα με περίπλοκες στέγες, που έμοιαζαν να ξεπήδησαν μέσα από κάποιο παραμύθι. Αψιδωτά παράθυρα και αίθρια με καμάρες, φανάρια που κρέμονταν στους πέτρινους τοίχους, ενώ κισσοί έγλειφαν την κάθετη επιφάνειά τους και δέντρα με μεγάλα κλαδιά απλώνονταν ψηλά, έως τις κωνικές σκεπές. Πράσινο παντού. Ο ήλιος έδινε μια λάμψη στο νοτιομένο από την υγρασία τοπίο, που έμοιαζε να ακτινοβολεί. Ένας πραγματικά ειδυλλιακός τόπος, αν εξαιρέσει κανείς βέβαια τη μελέτη, τα καθημερινά σεμινάρια και τις εργασίες, με τα οποία ήταν επιφορτισμένοι όλοι οι κάτοικοί του.

Πόσοι έρωτες στεγάστηκαν άραγε, αναρωτήθηκα, κάτω από το βαρύ όνομα του πανεπιστημίου που μετρούσε ήδη 900 χρόνια ζωής...

Σκεφτόμουν τα όσα είχα διαβάσει για την ιστορία του. Είναι το παλαιότερο του αγγλόφωνου κόσμου και μαζί με το Κέμπριτζ, αποτελούν τα κορυφαία πανεπιστήμια στη Μεγάλη Βρετανία, αλλά και παγκοσμίως, ανήκουν στην ελίτ των πανεπιστημιακών σχολών: 24 πρωθυπουργοί από όλο τον κόσμο αποφοίτησαν από την Οξφόρδη, ανάμεσα σε πλήθος σημαντικών επιστημόνων, συγγραφέων, ακόμα και διάσημων σήμερα ηθοποιών και σκηνοθετών.

Ένας διαδεδομένος θρύλος θέλει τα δύο πανεπιστήμια να έχουν μακρά ιστορία ανταγωνισμού η οποία ξεκινάει το 1209, όταν ξέσπασε διαμάχη μεταξύ φοιτητών και κατοίκων, με αποτέλεσμα μερικοί πανεπιστημιακοί να καταφύγουν βορειοδυτικά στη μικρή πόλη του Κέιμπριτζ, όπου και ίδρυσαν το ομώνυμο πανεπιστήμιο.

Η Οξφόρδη υπήρξε σπουδαίο κέντρο μάθησης από το τέλος του 12^{ου} αιώνα καθώς σε αυτό προσέρχονταν λόγιοι από όλη την Ευρώπη και έδιναν διαλέξεις ήδη από το 1096. Τον 13^ο αιώνα εγκαταστάθηκαν μέλη διαφόρων θρησκευτικών δογμάτων όπως Φραγκισκανοί, Αυγουστινιανοί, Δομηνικανοί, και Καρμηλίτες, οι οποίοι απέκτησαν επιρροή και χρηματοδοτούσαν τη συντήρηση φοιτητικών οίκων.

Πράγματι, καθώς κοιτούσα τα κτήρια με τις βαριές, ξύλινες πόρτες, διαπίστωνα ότι θύμιζαν καθεδρικούς ναούς, αφού παλαιότερα ήταν μοναστήρια που στέγαζαν αυτές τις χριστιανικές αδελφότητες.

Ένα σκηνικό περασμένων αιώνων έδινε στην Οξφόρδη μια άλλη όψη, μια διαφορετική προοπτική. Η

μαγεία των παραμυθιών ξεπηδούσε από κάθε κτήριο, από κάθε λιθόστρωτο μονοπάτι, ολοζώντανη, δίνοντάς σου την αίσθηση πως ήσουν ο ήρωας μιας γοθτικής ιστορίας που έμελλε να διαδραματιστεί κάτω από τον βαρύ, αγγλικό ουρανό.

Προχώρησα αργά, κρατώντας ένα χάρτη της πανεπιστημιούπολης πάνω στον οποίο ξεχώριζε ένα κόκκινο σημάδι. Μετά από αρκετούς κύκλους και πισωγυρίσματα, σέρνοντας πάντα τη βαλίτσα, τα κατάφερα. Δεν ήταν τόσο δύσκολο όσο νόμιζα, όλα είχαν μια διάταξη. Διέσχισα μια μεγάλη έκταση γεμάτη δέντρα, φυτά και λουλούδια, ένα σύμπλεγμα της αγγλικής γλωρίδας, την οποία απολάμβαναν φοιτητές είτε στα διάσπαρτα παγκάκια είτε ξαπλωμένοι στο γρασίδι. Μια επιβλητική πόρτα από μασίφ σίδηρο, μισοκρυμμένη από τους κισσούς που σκαρφάλωναν και μπλέκονταν στο κιγκλίδωμα, με υποδέχτηκε στην πλακόστρωτη αυλή μπροστά από το περίφημο κολέγιο *Trinity*. Με αργά αλλά αποφασιστικά βήματα, κατευθύνθηκα προς το κτήριο σταματώντας λίγο πριν μπω, αφενός για να θαυμάσω την αρχιτεκτονική, αφετέρου για να πάρω μια βαθιά ανάσα πριν περάσω το κατώφλι που θα άλλαζε οριστικά και αμετάκλητα τη ζωή μου.

Μέσα ήταν εξίσου ωραίο, ένας ζεστός χώρος βαμμένος στα χρώματα της γης -μου θύμισε για λίγο την Ιταλία και νοστάλγησα κάπως-, που έκαναν αντίθεση με το πράσινο στις γλάστρες, αριστερά και δεξιά στο διάδρομο.

Προχώρησα στο βάθος για να σταματήσω μπροστά στο γραφείο υποδοχής. Είχα βρει επιτέλους, τον προορισμό μου. Μια υπάλληλος μεγάλη σε ηλικία, με τα μαλλιά μαζεμένα σε έναν αυστηρό κότσο, ήταν σκυμ-

μένη σ' ένα γραφείο. Της έδωσα τα στοιχεία μου και αφού τα πέρασε στον υπολογιστή μπροστά της, εκτύπωσε ένα μάτσο χαρτιά, τα οποία έτεινε προς το μέρος μου. Τα περισσότερα αφορούσαν την εγγραφή μου στη σχολή. Αφού συμπλήρωσα τις φόρμες, την ευχαρίστησα ευγενικά και βγήκα στον καθαρό αέρα.

Σύννεφα φάνηκαν να μαζεύονται στον όχι πια και τόσο λαμπερό ουρανό, που με υποδέχτηκε το μεσημέρι. Μόλις άνοιξα το χάρτη μου για να βρω τη διεύθυνση μιας Αγγλίδας που είχε μετατρέψει τον επάνω όροφο του σπιτιού της σε μικρή πανσιόν όπου και θα συγκατοικούσα με κάποια ακόμη φοιτήτρια, μια χοντρή στάλα βροχής έπεσε στο πρόσωπό μου. Αυτός είναι μάλλον ο αγγλικός καιρός, που έλεγε η μαμά μου. Λίγη ώρα μετά βρήκα το σπίτι, προτού ξεσπάσει μια απότομη μπόρα. Για καλή μου τύχη απείχε ελάχιστα από το κολέγιο, κυριολεκτικά στην καρδιά της πόλης. Ένα διώροφο χτισμένο με κόκκινο τούβλο και ψηλά, ξύλινα παράθυρα στο χρώμα του κυπαρισσιού. Μικροσκοπικές, λευκές κουρτίνες κεντημένες με λουλούδια στόλιζαν τα παράθυρα της πρόσοψης που έβλεπαν σ' έναν φαρδύ δρόμο, κατάφυτο με ψηλά δέντρα. Ο κισσός δεν έλειπε ούτε από εδώ και μια γρήγορη ματιά στη γειτονιά, με έπεισε ότι πρόκειται για το εθνικό τους φυτό. Υπήρχε πάντα η επιλογή να μείνω στην εστία, αλλά προτίμησα έναν δικό μου χώρο με την προοπτική της μεγαλύτερης ανεξαρτησίας.

Οι γονείς μου είχαν αντιρρήσεις, ήμουν σίγουρη πως θα ένιωθαν πιο ασφαλείς αν έμενα μέσα στο κολέγιο, αλλά εγώ έθεσα απαράβατο όρο να έχω το δικό μου χώρο. Η μόνη υποχώρηση που έκανα ήταν να δεχτώ να μου βρουν κάποιο φίλοι της μαμάς μου σπίτι και για αρχή, με συγκατοικο. Δεν μετάνιωνα γι' αυτή μου

την επιλογή τώρα που έβλεπα πόσο κοντά στο κολέγιο ήταν, αλλά και τη ζεστασιά που απέπνεε το σπίτι. Ένιωθα ότι στην πόρτα θα έβγαινε η μαμά μου!

Διέσχισα τον μικρό κήπο και στάθηκα δυο στιγμές στην είσοδο, πριν κολλήσω το χέρι μου στο κουδούνι. Μια στρουμπουλή κυρία μετρίου αναστήματος, με σκούρα καστανά μαλλιά και ροδαλά μάγουλα, φάνηκε στο κατώφλι φορώντας μια μακριά ποδιά με φραμπιλάδες και λουλούδια. Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω θυμούμενη τις παρόμοιες ποδιές της δικής μου μαμάς, σαν να τις πήραν από το ίδιο κατάστημα.

«Καλησπέρα! Είμαι η Αντριάννα», είπα και άπλωσα το χέρι προς το μέρος της.

Ένα μεγάλο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της καθώς μου έσφιγγε εγκάρδια την παλάμη.

«Καλησπέρα! Εγώ είμαι η Τζάνετ. Πώς ήταν το ταξίδι σου;», με ρώτησε ενώ έσπευσε να πάρει τη βαλίτσα μου και να τη σύρει έως το πλατύσκαλο μιας ξύλινης, εσωτερικής σκάλας με λευκά κάγκελα και κουπαστή στο χρώμα της καρδιάς.

«Καλό. Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον».

«Πεινάς; Έχω σούπα λαχανικών!», πρότεινε.

Η αλήθεια είναι ότι ολόκληρη ημέρα δεν είχα βάλει μπουκιά στο στόμα μου. Έτσι δέχτηκα την πρότασή της και την ακολούθησα σε μια μικρή και συμπαθητική κουζίνα διακοσμημένη με ξύλινα ράφια πάνω στο κόκκινο τούβλο. Την προσοχή μου τράβηξε μια μεγάλη εταζέρα με δοχεία μπαχαρικών. Μόλις ρούφηξα την πρώτη κουταλιά κατάλαβα σε τι χρησίμευαν. Ήταν πεντανόστιμη!

Φαινόταν να έχει διάθεση για κουβέντα, αλλά ήμουν τόσο κουρασμένη που σύντομα την άφησα κι ανέβηκα

στον πρώτο όροφο όπου βρισκόταν το δωμάτιό μου. Από μια μισάνοιχτη πόρτα ακουγόταν μουσική και κατευθύνθηκα προς τα εκεί. Μια κοκκινομάλλα εμφανίστηκε στο άνοιγμα. Μπούκλες πλαισιώναν το διάφανο πρόσωπό της. Τα γαλανά μάτια της με κοίταξαν χαρούμενα και πριν προλάβω να μιλήσω, άρπαξε τη βαλίτσα μου και με τράβηξε από το χέρι. Την ακολουθήσα, κοιτάζοντας με περιέργεια το χώρο.

«Έλα, σε περίμενα πώς και πώς!», είπε.

Την κοίταξα με απορία. *Ήξερε ότι θα έρθω;* Το ερωτηματικό βλέμμα μου την ανάγκασε να μου εξηγήσει.

«Ω, συγγνώμη! Εννοώ περίμενα τη συγκάτοικό μου, δηλαδή εσένα. Έχω μέρες εδώ και δεν γνωρίζω κανέναν. Σχεδόν ανυπομονούσα να αρχίσουν τα μαθήματα!»

Γέλασε, λέγοντας τα τελευταία λόγια.

«Γιατί ήρθες νωρίτερα;», τη ρώτησα με απορία. Νόμιζα πως αύριο άρχιζε η πρώτη περίοδος.

«Καταρχάς, να συστηθώ. Είμαι η Κριστίν Ντιπόν. Κατάγομαι από τη Γαλλία και ήρθα νωρίτερα για εξάσκηση της γλώσσας», διευκρίνισε τείνοντας το χέρι της για χειραψία. Απλωσα και το δικό μου σε ανάλογη κίνηση.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω. Είμαι η Αντριάνα Πρίμι και κατάγομαι κατά το ήμισυ από την Ιταλία», συστήθηκα χαμογελώντας στη συγκάτοικό μου.

«Το άλλο μισό να υποθέσω αγγλικό, αν κρίνω από την άπταιστη προφορά σου».

Έγνεψα καταφατικά.

«Λατρεύω την Ιταλία. Έχω έρθει πολλές φορές στη χώρα σου. Αγαπημένη πόλη μου είναι η Φλωρεντία», συνέχισε.

«Εκεί ζω ή ζούσα, μέχρι σήμερα το πρωί» εξήγησα, τραβώντας τη βαλίτσα μου από τη μέση του δωματίου όπου την είχε αποθέσει η Κριστίν, για να τη μετακινήσω πάνω στο κρεβάτι.

«Δεν θα έλεγα ότι μοιάζεις με Ιταλίδα, ακριβώς. Τα χρώματά σου είναι κάπως διαφορετικά, όσο για Αγγλίδα με τίποτε!»

Γελάσαμε μαζί, με το σχόλιο της.

«Λοιπόν, πώς είναι εδώ τα πράγματα;», ρώτησα.

Ήρθε δίπλα μου να με βοηθήσει με τα ρούχα που είχα αρχίσει να τακτοποιώ σε μια ντουλάπα δίπλα από το κρεβάτι που υπέθεσα πως είναι το δικό μου, μια και το άλλο ήταν ακατάστατο.

«Έκανα μια μικρή εξερεύνηση. Το μέρος είναι πανέμορφο. Έχεις την αίσθηση πως πρόκειται για το σκηνικό ενός παραμυθιού».

«Το παρατήρησα», είπα χαμογελώντας. «Και το δωμάτιό μας δεν είναι άσχημο».

Περιεργάστηκα το ευρύχωρο δωμάτιο με τα δύο μεγάλα αψιδωτά παράθυρα που έβλεπαν σε έναν κήπο. Οι τοίχοι ήταν από κόκκινο τούβλο και το πάτωμα από σκούρο ξύλο. Δύο άνετα κρεβάτια υπήρχαν στις άκρες, έχοντας δίπλα τους από μια ντουλάπα. Ακριβώς κάτω από τα παράθυρα δέσποζε ένα μεγάλο γραφείο με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή σε μια άκρη. Δύο βιβλιοθήκες αριστερά, έκαναν σαφές ότι ήταν δωμάτιο για μελέτη.

Έβαλα τα τελευταία πουλόβερ με μερικά τζιν, στα χαμηλά ράφια. Η Κριστίν καθόταν ήδη στην άκρη του κρεβατιού. Κάθισα δίπλα της, κοιτάζοντας το χώρο.

«Γνώρισες κανέναν εδώ;», τη ρώτησα σκεπτόμενη πως είχε έρθει νωρίτερα.

«Όχι και πολλούς. Κάποιους που ήρθαν επίσης νω-

ρίτερα, για τη γλώσσα. Άλλωστε, ο χρόνος μου ήταν περιορισμένος. Φαντάζομαι ότι ο πολύς κόσμος θα έρθει σήμερα».

«Μάλλον», συμφώνησα μαζί της.

Τεντώθηκα σε μια κίνηση κούρασης.

«Δεν σε άφησα να πάρεις ανάσα όμως, ακόμη δεν ήρθες. Αυτό δεν ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους μου. Συγγνώμη, θα σε αφήσω τώρα να ξεκουραστείς λιγάκι», είπε καθώς σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

«Θα τα πούμε το πρωί».

Η πόρτα έκλεισε πίσω της.

«Θα τα πούμε το πρωί», επανέλαβα.

Η Κριστίν είχε δίκιο, μου χρειαζόταν ξεκούραση. Ένα ζεστό μπάνιο και μετά, ένας καλός ύπνος. Αύριο θα ήταν πράγματι, μια δύσκολη μέρα. Πήρα το αφρόλουτρό μου με άρωμα βανίλιας, τη μεγάλη ροζ πετσέτα μου, δώρο της μαμάς μου, και μπήκα σε μια καφέ πόρτα, στην ίδια απόχρωση με το πάτωμα, που υπέθεσα πως είναι το μπάνιο. Το νερό έτρεξε ευεργετικό στο κουρασμένο κορμί μου. Έκλεισα τα μάτια και αφέθηκα στην απόλυτα χαλαρωτική δύναμή του. Έμεινα αρκετά ώστε να νιώσω τα μέλη μου αδύναμα και ξεκούραστα. Σε λίγη ώρα, ήμουν χωμένη κάτω από τα σκεπάσματα, φορώντας ένα ζευγάρι μαύρες φόρμες και έχοντας τα μαλλιά μου μαζεμένα. Έπιασα να διαβάσω ένα βιβλίο μα έπειτα από δυο-τρεις σελίδες, τα βλέφαρά μου βάρουναν απελπιστικά. Σαν να άκουσα την Κριστίν να μπαίνει στο δωμάτιο, δεν μπόρεσα όμως να κουνηθώ. Έπεσα σε βαθύ ύπνο.

Μέρα πρώτη

Έτρεχα με όλη τη δύναμή μου, μέσα σ' ένα σύμπλεγμα διαδρομών. Ήμουν μόνη, όλα ήταν πολύ ήσυχα, εγώ όμως έτρεχα αλαφιασμένη. Ξαφνικά βρέθηκα μπροστά στο παρεκκλήσι της Καπέλα Σιξιτίνα και δίχως να σταματήσω όρμησα μέσα, σπρώχνοντας δυνατά την πόρτα της εισόδου. Ένα απαλό, χρυσαφί φως έλουζε τα πάντα. Κοίταξα προς τα παράθυρα μα δεν είχε ήλιο, προσπάθησα να βρω την προέλευσή του, έμοιαζε όμως να ξεπηδά από παντού. Ένας άντρας στεκόταν στη μέση, ακριβώς κάτω από το κέντρο της οροφής, λουσιμένος κι ο ίδιος απ' το χρυσό φως. Προχώρησα προς αυτόν και το φως γινόταν εντονότερο, μην επιτρέποντάς μου να ξεχωρίσω το πρόσωπό του.

Ξαφνικά η λάμψη σαν να έσβησε κάπως, διαγράφοντας καθαρά τη μορφή του. Ήταν ξανθός, σχεδόν σαν στάχνα τα μαλλιά του, με κατάλευκη επιδερμίδα πάνω στην οποία έλαμπαν τα μεγάλα, χρυσοπράσινα μάτια του. Ήταν πανέμορφος. Στεκόταν εκεί σαν να με περιέμενε, με τα χέρια απλωμένα προς το μέρος μου. Μαγεμένη απ' την όψη του συνέχισα να τον πλησιάζω για να ανακαλύψω πως απ' αυτόν πήγαξε η λάμψη που πλημμύριζε το χώρο.

«Έλα να σου δείξω», είπε καθώς έπιανε τα χέρια μου. «Κοίτα!»

Έδειξε προς τα πάνω. Ακολούθησα το προτεταμένο χέρι του κι αντίκρισα τις νωπογραφίες του Μιχαήλ Αγγέλου. Εικόνες από τη Γένεση, τη Δευτέρα Παρουσία, τους προφήτες.

«Βλέπεις;», συνέχισε στο ίδιο ύφος.

Έπιασε το πρόσωπό μου, στρέφοντάς το προς τη μορφή του Αδάμ και της Εύας. Στη μέση ένα δέντρο, πάνω στο οποίο τυλιγόταν με χάρη μια γυναίκα-φίδι. Από τη μια πλευρά της παράστασης, οι Πρωτόπλαστοι υπέκυπταν στον πειρασμό κι από την άλλη, εκδιώκονταν από τον Παράδεισο, από μια αγγελική φιγούρα ντυμένη με κόκκινο μανδύα.

«Το βλέπεις;», ξαναρώτησε.

Δεν ήμουν σίγουρη τι έπρεπε να δω. Δεν μίλησα. Τον κοίταξα απορημένη.

«Βλέπεις, πέρα από αυτό που βλέπεις;»

Ξύπνησα ιδρωμένη κι αναστατωμένη. Κοίταξα το ρολόι στο κομοδίνο πλάι μου. Ήταν μόλις 6.30 το πρωί. Έξω, ίσα που άρχιζε να χαράζει. Κοίταξα στο κρεβάτι της Κριστίν. Έλειπε. Αυτό με αναστάτωσε ακόμη περισσότερο. Ήμουν σίγουρη πως την άκουσα χθες τη νύχτα. Ανασηκώθηκα και προσπάθησα να σκεφτώ καθαρά το παράξενο όνειρο που είχα δει.

«Βλέπεις, πέρα από αυτό που βλέπεις;»

Έρχονταν στο νου μου τα λόγια του άντρα που έλαμπε ολόκληρος θυμίζοντας περισσότερο άγγελο, τουλάχιστον όπως τους έχουν φανταστεί οι ζωγράφοι.

Τι παραπάνω θα μπορούσα να δω στη νωπογραφία της Καπέλα Σιξτίνα, πέρα από το προφανές... Η πασίγνωστη ιστορία του προπατορικού αμαρτήματος...

Δεν ερχόταν κάτι διαφορετικό στο μυαλό μου. Ίσως θα έπρεπε να βρω αντίγραφα, μπορεί να υπήρχαν και στη βιβλιοθήκη. Μια προσεκτικότερη μελέτη, μια εμβάθυνση στις λεπτομέρειες, μπορεί να μου αποκάλυπτε κάτι.

Ένας θόρυβος στο παράθυρο, μου τράβηξε την προσοχή. Κοίταξα προς τα 'κει. Ένα λευκό περιστέρι στεκόταν στο περβάζι και με κοίταζε ή τουλάχιστον, κοίταζε προς εμένα. Σηκώθηκα, προσπαθώντας να δω καλύτερα. Μια ελαφριά μυρωδιά λεβάντας υπήρχε γύρω μου. *Από την ντουλάπα της Κριστίν μάλλον, σκέφτηκα.* Συνέχισα να παρακολουθώ το περιστέρι και φαινόταν να κάνει κι αυτό το ίδιο. Αποφάσισα να πλησιάσω στο παράθυρο, περιέργη. Μόλις έφτασα μπροστά του, ένα δεύτερο κύμα από την οσμή με χτύπησε στο πρόσωπο, πολύ πιο έντονη αυτή τη φορά. Κοίταξα πάνω στο γραφείο, ψάχνοντας για ίχνη του μοβ άνθους. Δεν υπήρχαν πουθενά. Έσκυψα το κεφάλι, σχεδόν μπροστά του και ανακάλυψα δυο χρυσοπράσινα μάτια. *Ήταν δυνατόν αυτό; Έχουν τέτοιο χρώμα τα μάτια των περιστεριών;* αναρωτήθηκα. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε απότομα, και ο απρόσκλητος επισκέπτης, με ένα δυνατό τίναγμα των φτερών, πέταξε μέσα στις φυλλωσιές των δέντρων. Γύρισα στο άκουσμα της Κριστίν.

«Καλημέρα. Δεν περίμενα να σε βρω ξύπνια τόσο νωρίς», είπε καθώς καθόταν στο κρεβάτι της για να βγάλει τις μπότες της. Αναρωτήθηκα πού μπορεί να ήταν τόσο πρωί... Εκτός κι αν δεν είχε επιστρέψει καν από εχθές. Η διακριτικότητα δεν μου επέτρεψε να τη ρωτήσω. Αυτό ήταν δική της υπόθεση. Όμως και πάλι, ήμουν σίγουρη πως την είχα ακούσει χθες τη νύχτα να μπαίνει. Αυτό, μάλλον δεν θα το μάθαινα.

«Καλημέρα, Κριστίν. Φαίνεται πως ξεκουράστηκα αρκετά. Μόλις έφυγες, κοιμήθηκα σχεδόν αμέσως. Και μου έκανε καλό, για να ξυπνήσω τόσο πρωί».

Απέφυγα να της πω για το όνειρο που με αναστάτωσε.

«Συγγνώμη που σε άφησα μόνη πρώτη νύχτα εδώ, δίχως να σε ειδοποιήσω. Δεν ήθελα όμως να σε ξυπνήσω, γι' αυτό δεν ήρθα καθόλου», απολογήθηκε η Κριστίν, δημιουργώντας μου εκ νέου ερωτηματικά για την αίσθηση πως την είχα ακούσει. *Η κούραση, η κατάσταση στην οποία βρίσκεται κάποιος ακριβώς πριν κοιμηθεί, χωρίς ούτε να κοιμάται αλλά ούτε και ξύπνιος να είναι*, σκέφτηκα καθησυχάζοντας τον εαυτό μου.

«Δεν πειράζει. Όπως σωστά είπες, κοιμόμουν. Δεν κατάλαβα καν πώς έλειπες».

Η Κριστίν κατευθύνθηκε προς το μπάνιο, προφανώς για ν' αλλάξει και να ετοιμαστεί για το μάθημα.

«Αλήθεια, τι σπουδάζεις;», με ρώτησε καθώς στεκόταν μπροστά στην πόρτα, με μια πετσέτα στα χέρια. Ήταν κάπως αστεία η σκηνή.

«Φιλοσοφία», απάντησα χαμογελώντας.

Έκανε ένα μορφασμό θαυμασμού.

«Πάντα μου άρεσαν οι φιλόσοφοι. Νομίζω θα σε συμπαθήσω. Ελπίζω να σου αρέσουν οι θεολόγοι!», πέταξε γελώντας κι έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Χρησιμοποιείς λεβάντα;» ρώτησα την τελευταία στιγμή.

«Όχι», φώναξε από μέσα.

Κοίταξα το δωμάτιο, προσπαθώντας να εντοπίσω την προέλευση τής μυρωδιάς. Είχε χαθεί εντελώς, τώρα. Πήγα μια στιγμή στο παράθυρο, ψάχνοντας για το περιστέρι. Είχε εξαφανιστεί κι αυτό. Κοίταξα το γκρίζο, από την ομίχλη, τοπίο. Ψηλά δέντρα και πράσινο πα-

ντού. Είναι τόσο υπέροχο αυτό το χρώμα... Κι εδώ ποτισμένο από την υγρασία, χίλιες φορές ωραιότερο!

Ίσως μια βόλτα πριν το πρώτο μάθημα, να μου έκανε καλό...

Αποφάσισα να κάνω την πρώτη μου βόλτα στην Οξφόρδη. Στάθηκα μπροστά στην ντουλάπα και χωρίς δυσκολία -μιας και δεν είχα και πολλές επιλογές-, άρπαξα ένα τζιν κι ένα καρλό, φανελένιο πουκάμισο. Έδεσα ένα φουλάρι στο λαιμό μου να με κρατάει ζεστή. Δεν ήμουν σίγουρη για τη θερμοκρασία που έπρεπε να διατηρήσω στο σώμα μου κι έτσι διάλεξα ένα χοντρό, μπεζ μπουφάν.

«Κριστίν, θα τα πούμε αργότερα», της φώναξα χωρίς να είμαι σίγουρη ότι θα μ' άκουγε. Κατέβηκα ήσυχα τις σκάλες και βγήκα στο πλακόστρωτο πεζοδρόμιο που το χώριζε από το σπίτι μια μικρή έκταση γρασιδιού. Κοίταξα γύρω μου προσπαθώντας να προσανατολιστώ και κατευθύνθηκα προς το κολέγιο, σκεπτόμενη να εξερευνήσω τον κήπο του.

Αυτή την ώρα στο *Trinity* επικρατούσε ησυχία. Οι περισσότεροι μάλλον κοιμόντουσαν ακόμη. Περιπλανήθηκα για λίγο ανάμεσα στα κτήρια ώσπου έφτασα σ' έναν κήπο. Πράσινο παντού! Όπου κι αν κοίταζα, ακόμη και στο πέτρινο κτήριο όπου κατοικούσαν οι φοιτητές, οι κισσοί άλλαζαν το γκρίζο της πέτρας, με το βαθύ πράσινο. Και ήταν τόσο λαμπερό και φωτεινό που μου δημιουργούσε μια αίσθηση χαράς και απόλυτης ηρεμίας. Περιπάτησα για λίγο άσκοπα ανάμεσα στα πανύψηλα δέντρα. Λίγο παρακάτω είδα ένα παγκάκι με περότεχνα σκαλισμένα, σίγουρα άλλης εποχής. Πήγα προς τα εκεί και κάθισα. Δυο αγόρια με αθλητικές φόρμες πέρασαν μπροστά μου, κατά μήκος του πλακόστρωτου μονοπατιού, τρέχοντας.

«Καλημέρα», μου είπαν ευγενικά.

«Καλημέρα», απάντησα. Τελικά κι άλλοι ξύπνησαν νωρίς, δεν ήμουν η μόνη.

Οι σκέψεις μου επέστρεψαν στο όνειρο και στον μυστηριώδη άντρα που έμοιαζε περισσότερο με άγγελο παρά με άνθρωπο.

Αν πράγματι ήταν άγγελος, αν ήρθε να με προειδοποιήσει για κάτι; Πόση σχέση όμως, μπορούσα να έχω με τις νωπογραφίες της Καπέλα Σιξτίνα, πέραν της ιταλικής μου καταγωγής;

Ήμουν πιστή, αρκετά ώστε να πιστεύω στην ύπαρξη των αγγέλων τουλάχιστον, όμως σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσα να βάλω στο μυαλό μου πως θα μ' επισκεπτόταν άγγελος για να μου μεταφέρει κάποιο μήνυμα.

Αυτό ήταν εντελώς χαζό! Τι μ' έπιασε και σκεφτόμουν τέτοια πράγματα;

Ένα κρύο ρεύμα αέρα, μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Κοίταξα το ρολόι μου. Η ώρα είχε περάσει. Αν ήθελα να βρίσκομαι εγκαίρως στο μάθημα, έπρεπε να βιαστώ. Δεν είχα καμία διάθεση να μπω σε μια αίθουσα γεμάτη αγνώστους, όταν το μάθημα θα είχε ξεκινήσει ήδη. Κατευθύνθηκα στη νότια πλευρά, σύμφωνα με τις οδηγίες που πήρα από τη γραμματεία. Πολύς κόσμος κατευθυνόταν προς τα εκεί. Έμεινα λίγες στιγμές έξω, κοιτάζοντας το κτήριο, πριν αποφασίσω να περάσω τη μεγάλη, δρύινη πόρτα του. Η πέτρα κυριαρχούσε παντού και η αρχιτεκτονική των αψίδων, με τις αλληπάλληλες στέγες, έδινε μια ομοιομορφία στην πανεπιστημιούπολη. Θα μπορούσε να είναι το σκηνικό ταινίας.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι αποφασιστικά μπήκα μέσα. *Καλή αρχή Αντριάνα, είπα στον εαυτό μου,*

εμπρός στο κατώφλι με τον τεράστιο διάδρομο. «C'è gente che viene, c'è gente che va», «Το πλήθος που έρχεται, το πλήθος που πηγαίνει»... Θυμήθηκα το γνωστό τραγούδι *A casa d'Irene*, αγαπημένο της μητέρας μου, καθώς είδα το πλήθος να πηγαينوέρχεται δημιουργώντας συνωστισμό και φασαρία.

Πόρτες σε καφέ σκούρα απόχρωση, δεξιά κι αριστερά, στις οποίες έμπαιναν οι φοιτητές για να ξεκινήσουν τα μαθήματά τους. Έπρεπε να βρω την αίθουσα στην οποία θα γινόταν το πρώτο σεμινάριο. Προχώρησα λίγο, ακολουθώντας το πλήθος. Νόμιζα πως η αίθουσα ήταν σημειωμένη στο χάρτη που μου έδωσε η υπάλληλος της γραμματείας, κάπου στο τέarma του διαδρόμου. Είχα ξεχάσει να τον πάρω μαζί μου... Κοίταξα γύρω μου. Πολλοί φαίνονταν χαμένοι σαν κι εμένα. Σταματούσαν για λίγο σε κάποια πόρτα και συνέχιζαν παρακάτω. *Κουράγιο*, είπα ξανά στον εαυτό μου. *Πρώτη μέρα είναι. Αύριο όλα θα είναι καλύτερα.*

Στο τέλος του μεγάλου διαδρόμου, μια σκούρα, ξύλινη πόρτα οδηγούσε στην αίθουσα που έπρεπε τελικά να μπω. Μπήκα μέσα χαμηλώνοντας το κεφάλι, σε μια κίνηση αμηχανίας, και με την άκρη του ματιού, έψαξα αδειανή θέση στο πίσω μέρος. Ευτυχώς, υπήρχαν αρκετές. Η αίθουσα ήταν μεγάλη, με ψηλά παράθυρα που έβλεπαν σ' ένα προαύλιο. Το εσωτερικό ήταν μάλλον μοντέρνο, δίχως να θυμίζει κάτι από την εξωτερική εικόνα του κτηρίου, αλλά απόλυτα λειτουργικό ώστε να εξυπηρετήσει τις ανάγκες των μαθημάτων.

Κάθισα και χάξεψα λίγο γύρω μου. Παντού ξανθά κεφάλια, κάνα δυο-τρία κόκκινα και μερικά καστανά, όλα με λευκό δέρμα και τα περισσότερα με γαλανά μάτια, φαντάζομαι. Αναρωτήθηκα πώς θα έδειχνα

μέσα σ αυτήν την ομοιομορφία. Δίπλα μου, καθόταν μια μικροκαμωμένη κοπέλα. Μου έριξε μια ματιά και χαμογέλασε σε μια κίνηση χαιρετισμού. Τα ξανθά, μακριά μαλλιά της ταίριαζαν απόλυτα με το γαλάζιο των ματιών της, συνδυασμός που παρέπεμπε σε Barbie.

«Γεια! Είμαι η Σαμάνθα Νόουλς», είπε καθώς έτεινε το χέρι της προς το μέρος μου. «Οι φίλοι με φωνάζουν Σαμ».

«Γεια! Με λένε Αντριάνα Πρίμι. Οι φίλοι με φωνάζουν Άντριαν», της ανταπέδωσα το χαιρετισμό. Εκείνη την ώρα μπήκε ο καθηγητής Γουέλινγκτον, αν θυμόμουν καλά το όνομά του: ψηλός, γύρω στα 50, με γκριζα μαλλιά και ντυμένος όπως όλοι οι καθηγητές που ήξερα. Γκρι παντελόνι, γαλάζιο πουνκάμισο και αμάνικο, καρό πουλόβερ. Υπάρχει *dress code*, σκέφτηκα και χαμογέλασα.

Σε λίγο το σεμινάριο είχε αρχίσει. Κρατούσα σημειώσεις στα ενδιαφέροντα σημεία. Η ώρα πέρασε γρήγορα. Πριν το καταλάβω, είχαμε τελειώσει. Γύρισα προς τη Σαμάνθα που τακτοποιούσε τα πράγματά της.

«Έχεις υπόψιν σου σε ποια αίθουσα θα δοθεί η διάλεξη της “Φιλοσοφίας της Θρησκείας”; Ξέχασα το χάρτη μου», είπα απολογητικά.

Χαμογέλασε, δείχνοντας μου συμπάθεια.

«Ναι, βέβαια. Πάμε μαζί», πρότεινε.

Ξεκινήσαμε για το επόμενο μάθημα. Ο διάδρομος γεμάτος και πάλι από κόσμο.

Λίγες πόρτες παραπέρα, βρισκόταν ο προορισμός μας. Καθώς πλησιάζαμε, ανάμεσα στο πλήθος των φοιτητών που μπαινόβγαιναν στις αίθουσες, τον είδα. Αλλά δεν πίστευα στα μάτια μου.

Ξανθές τούφες, έπεφταν ανάκατες στην κατάλευκη επιδερμίδα του και σκίαζαν τα χρυσοπράσινα μάτια

του, καθώς κοίταζαν κάτω απ' τη σκιά των πυκνών βλεφαρίδων. Μιλούσε με δυο-τρία αγόρια κι ενώ προχωρούσα προς το μέρος του, καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια να πάρω τα μάτια μου από πάνω του, σήκωσε το βλέμμα και με πρόσεξε. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει τρελά. Η ματιά του στην αρχή ανεξιχνίαστη, έγινε άξαφνα έκπληκτη, ζωγραφίζοντας ένα τεράστιο ερωτηματικό σε ολόκληρο το πρόσωπό του. Κάτι είχε δει, κάτι που του προκάλεσε μεγάλη απορία. Τα μάτια του είχαν ανοίξει διάπλατα, αναδεικνύοντας περισσότερο το βαθύ πράσινο που έπαιζε με το φως, δημιουργώντας σκιές. Κοίταξα γύρω μου, αλλά δεν πρόσεξα τίποτε σπουδαίο που θα μπορούσε να του έχει προκαλέσει αυτή την αντίδραση. Συνέχισα την πορεία μου με σταθερό βήμα, και κατάπληκτη αντιλήφθηκα πως συνέχιζε να με κοιτάζει. *Εγώ του είχα προκαλέσει αυτή την έκπληξη;*

«Ουάου, Αντριάνα! Τον είδες αυτόν; Ποιος να το 'λεγε πως η Οξφόρδη έχει τέτοιους κούκλους!», ψιθύρισε η Σαμάνθα σχεδόν μες στ' αφτί μου.

«Ποιον;», ρώτησα σαστισμένη από την απρόσμενη αντίδρασή του ενώ συνεχίζαμε να προχωράμε στην αίθουσα.

Γύρισα πίσω να τον δω. Είχε σταθερά καρφωμένο το βλέμμα του επάνω μου. Ξαναγύρισα στη Σαμάνθα.

«Τον ξανθό στην πόρτα. Με τα μαύρα ρούχα».

«Ναι, βέβαια».

Πώς ήταν δυνατόν να μην τον έχω δει... Και στραβή να ήμουν, η μορφή του ξεχώριζε σαν περιστερί ανάμεσα σε κοράκια.

Καθίσαμε κάπου στη μέση, ανάμεσα σε μια παρέα κοριτσιών που φλυαρούσαν χαρούμενα.

«Ω, ο Κάμεν! Θεέ μου, αυτό κι αν είναι τύχη!», είπε μια καστανή κοπέλα με κοντό μαλλί, στην ομήγυρή της.

Όλες γύρισαν προς την πόρτα, μαζί κι εγώ, για να αντιληφθώ πως μιλούσε γι' αυτόν. Ήταν λογικό με την εμφάνισή του να προκαλεί την προσοχή.

«Είναι τόσο όμορφος. Τόσο, μα τόσο όμορφος...», πέταξε μια άλλη κοπέλα, αναγκάζοντάς με να τον ξανακοιτάξω.

Είχε δίκιο. Στεκόταν στις μπροστινές θέσεις, μέσα στα μαύρα ρούχα του, που τόνιζαν το λευκό της επιδερμίδας του. Το πουκάμισό του ήταν ελαφρώς ανοιχτό στο στήθος, αφήνοντας να φανεί ένα μαύρο μπλουζάκι. Καθώς τον παρατηρούσα, σε μια κίνηση πανοραμικού βλέμματος, μ' έπιασε. Με κοίταξε έντονα, όχι όμως με απορία αυτή τη φορά. Είχε ένα μπέρδεμα στην έκφρασή του, σαν να μην πίστευε στα μάτια του, σαν να μην πίστευε ότι υπήρχα.

Έσκυφα το κεφάλι αναστατωμένη. Όταν το ξανασήκωσα, πρόσεξα πως συνέχιζε να βρίσκεται στις μπροστινές θέσεις. Τον παρακολουθούσα να στέκεται μιλώντας με τα ίδια αγόρια της παρέας του, με ύφος κάπως σφιγμένο, σαν να κατέβαλε προσπάθεια για κάτι, προσέχοντας να μην σταθεί το βλέμμα του πάνω μου, δεύτερη φορά.

Ένας από τους φίλους του, του είπε κάτι κι εκείνος έδειξε προς τις θέσεις μας, συνεχίζοντας για λίγα δευτερόλεπτα την κουβέντα. Μετά, απότομα στράφηκε προς εμάς και κινήθηκε προς αυτή την κατεύθυνση, κοιτάζοντάς με επίμονα. Για μια στιγμή, νόμισα πως ερχόταν να μου μιλήσει. Ξεροκατάπια και κράτησα την ανάσα μου. Όμως αυτός με προσπέρασε, αφήνοντας ένα εξαιρετικό άρωμα στο πέρασμά του. Έμεινα ζαλισμέ-

νη και ολότελα ταραγμένη από την επίδραση που είχε ένας άγνωστος επάνω μου. Γύρισα κάπως προς τα πίσω να δω πού κάθισε, μα δεν τον εντόπισα. Έψαξα ένα γύρο την αίθουσα, για να τον δω δυο θέσεις παραδίπλα. Είχε το χέρι του -ή καλύτερα τη γροθιά που είχε σχηματίσει μ' αυτό, ήταν κάτασπρες οι αρθρώσεις από την υπερβολική πίεση-, σταθερά μπροστά στο στόμα του. Και συνέχιζε να με κοιτάζει, άρα είχε δει όλες τις κινήσεις που είχα κάνει, ψάχνοντάς τον. Αναρωτήθηκα μήπως γνωρίζομαστε από κάπου, μα αυτό θα ήταν αδύνατο. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να μην τον θυμάμαι. Στράφηκα μπροστά μόλις ο καθηγητής μπήκε και ξεκίνησε το μάθημα, όμως με την άκρη του ματιού μου, ανάμεσα από τα μαλλιά μου που επίτηδες άφησα να πέσουν προς την πλευρά του, έβλεπα πως συνέχιζε να με κοιτά: μ' έκανε να νιώθω άσχημα, αμήχανα. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα λόγια του καθηγητή Σκοτ, όμως αυτό ήταν απίθανο κάτω απ' αυτές τις συνθήκες. Αισθάνθηκα μια ζάλη κι έκλεισα τα μάτια σε μια προσπάθεια να συνέλθω. Κάποια κίνησή του ξανάφερε το άρωμά του, κι έμεινα λίγες στιγμές βυθισμένη στο σκοτάδι να τον εισπνέω.

Η φωνή της Σαμάνθα δίπλα μου, με συνέφερε όταν μου μίλησε.

«Σε κοιτάζει συνέχεια, το πρόσεξες;», ρώτησε χαμηλόφωνα.

Γύρισα προς την πλευρά της αποφεύγοντας να απαντήσω, κι αναπόφευκτα και στη δική του, για να τον δω να γυρίζει μπροστά, σαν να άκουσε τα λόγια της. Το προφίλ του διαγραφόταν τέλειο στο λιγοστό φως που έμπαινε από τα παράθυρα: ίσια, λεπτή μύτη, καθαρές γραμμές και γωνίες. Είχε σφίξει τα χέρια του στο μι-

κρό έδρανο εμπρός του σε μια ολοφάνερη προσπάθεια να συγκρατηθεί. Έμοιαζε έτοιμος να πεταχτεί όρθιος και να τρέξει έξω από την αίθουσα. Όμως, δεν το έκανε. Συνέχισε να παραμένει σ' αυτή τη στάση, δίνοντας την εντύπωση ότι κατείχε μια βαθιά δύναμη αυτοκυριαρχίας. Αν κάτι τον τυραννούσε τόσο πολύ, κι αυτό είχε σχέση μαζί μου, σύμφωνα με τις αντιδράσεις του, πρέπει να είχε πολύ ισχυρή προσωπικότητα ώστε να καθιλώνει τον εαυτό του στη θέση παραδίπλα μου.

Ο καθηγητής Σκοτ έψαχνε εθελοντές για να δείξει κάτι, χωρίς να γνωρίζω περί τίνος πρόκειται, μια και όλη αυτή την ώρα δεν είχα ακούσει τίποτε. Σχεδόν ξάπλωσα στην καρέκλα μου φοβούμενη μη με «επιτάξει» για την παρουσίασή του, αφού δεν έβλεπα κανέναν να προτίθεται να συμμετάσχει. Δεν είχα καμία διάθεση να βρεθώ όρθια μπροστά σε τόσους άγνωστους ανθρώπους. Η ντροπαλή φύση μου δεν μου επέτρεπε τέτοιου είδους περιπέτειες. Έκανε δυο γύρους στην αίθουσα, κοιτάζοντας και περιμένοντας κάποιον πρόθυμο. Ουδείς. Κατευθύνθηκε προς την πλευρά μας παρατηρώντας με κι εγώ ευχήθηκα να μην υπήρχα, να μην είχα γεννηθεί ποτέ. Έκλεισα τα μάτια, όταν τον άκουσα να λέει:

«Εσείς δεσποινίς, μου κάνετε. Κι ο νεαρός παραδίπλα, ο ξανθός, ταιριάζει μια χαρά. Ελάτε, σας παρακαλώ».

Έντρομη σήκωσα τα βλέφαρα για να διαπιστώσω πως εννοούσε εμένα και με περιέμενε υπομονετικά. Δεν είχα περιθώρια επιλογής, δεν μπορούσα να αρνηθώ κάτι τόσο απλό, για να τον βοηθήσω να προχωρήσει σε αυτό που είχε στο μυαλό του. Τουλάχιστον, να ήξερα για τι πράγμα μιλούσε... Πριν σηκωθώ, είδα μία ψηλή φιγούρα να περνάει από μπροστά μου άκαμπτη, και αντιλήφθηκα τρομοκρατημένη ποιον εννοούσε ο κα-

θηγητής λέγοντας «ο ξανθός». Τον ακολούθησα στο έδρανο και περιμένα κοιτάζοντας το πάτωμα και προσπαθώντας να συγκεντρωθώ, εξαιτίας της πολύ κοντινής απόστασης που μας χώριζε.

Σχεδόν ένιωθα τη ζεστασιά που ανέδιδε το σώμα του, μύριζα ξεκάθαρα και μόνο αυτό, το άρωμά του, κι άκουγα τη βαρύθυμη ανάσα του. Δεν τολμούσα όμως να σηκώσω τα μάτια μου προς την πλευρά του.

Ο καθηγητής Σκοτ άρχισε επιτέλους να μιλάει, αφού είχε βρει ό,τι έψαχνε στο γραφείο του. Για την ακρίβεια, διάβαξε ένα απόσπασμα από τη *Γένεση*: «*Και εποίησεν ο θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόναν θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς*¹».

Σταμάτησε την ανάγνωση για να απευθυνθεί στους υπόλοιπους.

«Τι βλέπετε;», ρώτησε δείχνοντας εμάς μπροστά του.

«Ένα αρσενικό και ένα θηλυκό», πρότεινε ένα αγόρι με χάλκινα μαλλιά.

«Ωραία», τον επιδοκίμασε ο κύριος Σκοτ. «Και τι ακούσατε;», έθεσε νέα ερώτηση.

«Πως ο θεός έφτιαξε τους ανθρώπους, άρσεν και θήλυ», άκουσα ένα κορίτσι από τις πίσω θέσεις.

«Πολύ ωραία».

Ήρθε και στάθηκε δίπλα μας, δείχνοντάς μας και πάλι.

«Ταιριάζει αυτό που ακούσατε με αυτό που βλέπετε;»

«Ναι», είπαν κάποιοι βιαστικά.

«Όχι», ακούστηκαν κάποιες φωνές.

«Ποιος έχει αντιρρήσεις;», ζήτησε να μάθει.

«Εγώ».

Ένα αγόρι σηκώθηκε όρθιο.

¹ Γένεσις 1.27.

«Πώς λέγεστε, κύριε...»

«Τόμας Γκλεντ».

«Λοιπόν κύριε Γκλεντ, τι είναι αυτό που δεν ταιριάζει κατά τη γνώμη σας;»

«Εποίησεν τον άνθρωπον κατ' εικόνα», εξήγησε.

«Εξαίρετα, κύριε Γκλεντ. Σας ευχαριστώ».

Αναρωτήθηκα τι εννοούσε. Ο κύριος Σκοτ συνέχισε.

«Ποιος θέλει να μας πει τι σημαίνει το κατ' εικόνα;»

Ένα αγόρι με καστανά μαλλιά και γυαλιά στην ίδια απόχρωση, σηκώθηκε όρθιο.

«Λέγομαι Άνταμ Άτκινς. Νομίζω πως δεν ξεκαθαρίζει την εικόνα. Ποια ακριβώς είναι η εικόνα, η αρσενική ή η θηλυκή; Αν είναι η αρσενική τότε πώς προκύπτει η θηλυκή, και το κυριότερο ποιανού είναι;»

«Πολύ ωραία. Σας ευχαριστώ, κύριε Άτκινς. Κοιτάξτε τώρα αυτούς εδώ τους δύο νέους. Θα μπορούσαν να είναι οι Πρωτόπλαστοι, οι φτιαγμένοι από την πρώτη θεϊκή ύλη».

Μας φαντάστηκα γυμνούς στον Παράδεισο, να ζούμε την απόλυτη ευτυχία. Γύρισα και τον κοίταξα. Είχε καρφωμένο το βλέμμα ευθεία μπροστά και τα χέρια του δυο σφιχτές γροθιές. Ο κύριος Σκοτ άρχισε πάλι την ανάγνωση:

«Και έπλασεν ο θεός τον άνθρωπον χουν από της γης, και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και εγένετο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσα²». Ποιος θέλει να μας πει τι σημαίνει “χουν από της γης και ενεφύσησεν πνοήν ζωής”;

Είδα τη Σαμάνθα να σηκώνεται.

«Χους, χόμα δηλαδή, είναι ίσως μεταφορικά το υλικό όπου εμφύσησε το θεϊκό DNA».

² Γένεσις 2.27

«Πολύ καλά, δεσποινίς...»

«Σαμάνθα Νόουλς», συστήθηκε.

Στράφηκε προς το μέρος μας ευχαριστώντας μας, ενώ παράλληλα ανακοίνωνε πως η δημιουργία του ανθρώπου είναι ένα από τα θέματα για την εργασία που θα εκπονούσαμε στην πρώτη περίοδο, χωρισμένοι σε ομάδες.

«Το συγκεκριμένο θέμα αναλαμβάνει η ομάδα των Γκλεντ, Νόουλς, Άτκινς κι εσείς οι δύο. Μερικά ακόμη είναι: Η πτώση των αγγέλων, Θεός ή άνθρωπος... Οι υπόλοιποι θα περάσετε στο τέλος να πάρετε τα ονόματα των συνεργατών σας και φυσικά, τη βιβλιογραφία».

Ο υπέροχος άγνωστος, που σύντομα θα τον γνώριζα καλά, έκανε στην άκρη αφήνοντάς με να περάσω πρώτη. Ένωθα τα μάτια του καρφωμένα στην πλάτη μου να με καίνε. Αυτό ήταν μόνο ένα μικρό διάλειμμα. Συνεχίσαμε να καθόμαστε στις ίδιες θέσεις, εγώ κοιτάζοντας προς τον καθηγητή, μη βλέποντάς τον όμως, κι αυτός προς εμένα, αγνοώντας αν όντως έβλεπε εμένα ή κάτι άλλο σ' εμένα. Με το τέλος του μαθήματος και πριν προλάβω να σκεφτώ οτιδήποτε, ο άγνωστος πετάχτηκε όρθιος και βγήκε από την αίθουσα σχεδόν τρέχοντας. Αυτό μάλιστα, ταίριαζε καλύτερα στη συμπεριφορά και τη στάση του σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος. Γιατί όμως; Ένα τεράστιο «γιατί» καρφώθηκε στο μυαλό μου. Βγήκαμε από την αίθουσα κρατώντας τη βιβλιογραφία και συστηθήκαμε επισήμως.

«Είμαι ο Τόμας Γκλεντ και προτείνω να πάμε για μεσημεριανό. Θα πρέπει να γνωριστούμε καλύτερα», πρότεινε το αγόρι που απάντησε πρώτο στις ερωτήσεις του καθηγητή.

Συμφωνήσαμε όλοι και βγήκαμε από το κτήριο μαθημάτων, κατευθυνόμενοι προς την τραπεζαρία. Οι

υπόλοιποι φαίνονταν να γνωρίζουν καλύτερα τους χώρους από εμένα. Τους ακολούθησα. Ο άγνωστος είχε εξαφανιστεί. Έψαξα στο διάδρομο, κοίταξα το χώρο έξω, μα δεν φαινόταν πουθενά. Περπατούσα παρέα με τους υπόλοιπους όταν ξαφνικά τον είδα να εμφανίζεται και να στέκεται πλάι στον Τόμας, τον οποίο φαινόταν να γνωρίζει καλά. Στη διαδρομή ήταν σκεφτικός, με τα χέρια χωμένα στις τσέπες του μαύρου μπουφάν του.

Δεν μπόρεσα να μην τον κρυφοκοιτάξω, καθώς η Σαμάνθα μιλούσε με τον Άνταμ. Ο Τόμας τον άφησε να προπορευτεί και ήρθε δίπλα μου, που είχα μείνει κάπως πίσω. Μου έπιασε κουβέντα για τον καιρό, προσπαθώντας να με προσεγγίσει με τον αγγλικό τρόπο μάλλον. Στην Ιταλία, τα αγόρια ποτέ δε μιλούσαν για τον καιρό.

«Από πού είσαι;», με ρώτησε.

Με την άκρη του ματιού μου τον είδα να κοντοστέκεται και να κοιτάζει προς το μέρος μας, σαν να προσπαθούσε να ακούσει τη συζήτησή μας.

«Από τη Φλωρεντία», απάντησα.

«Ιταλίδα, λοιπόν. Έπρεπε να το καταλάβω από το χρώμα των μαλλιών σου. Μιλάς όμως, τόσο καλά τα αγγλικά...», απόρησε εξαιτίας της προφοράς μου.

«Ναι», εξήγησα για άλλη μια φορά. «Η μαμά μου είναι από το Εδιμβούργο».

«Να υποθέσω, πως ερχόσουν τα καλοκαίρια;», ρώτησε και ίσιωσε την κόκκινη τούφα μαλλιών που έπεσε προς στιγμήν στο ύψος των ματιών του. Ο Τόμας ήταν μάλλον αντιπροσωπευτικό δείγμα της αγγλικής φυσιογνωμίας. Ψηλός, αδύνατος με ιδιαίτερα διάφανο δέρμα και αρκετές φακίδες να του δίνουν μια χαριτωμένη πινελιά στο πρόσωπο. Είχε καταπληκτικό χρώμα μαλλιών, όμως.

Αυτό που προσπαθούν όλες οι γυναίκες να πετύχουν, ξεδεύοντας ατελείωτες ώρες στο κομμωτήριο. Ένα χαλκοκόκκινο, με έντονη λάμψη. Άθελά μου, τον σύγκρινα με τον άγνωστο. Αυτό ήταν άδικο. Κανείς, τουλάχιστον απ' όσους γνώριζα, δεν θα μπορούσε να συγκριθεί μαζί του.

Σε όλη τη διαδρομή, δεν μίλησε καθόλου. Ούτε καν για να συστηθεί. Προχωρούσε πάντα λίγο πιο μπροστά από εμάς, χαμένος σε σκέψεις. Όταν φτάσαμε στην τραπεζαρία, δεν πίστευα στα μάτια μου. Αυτό δεν ήταν τραπεζαρία κολεγίου... Με ξύλινη επένδυση στους τοίχους όπου κυριαρχούσαν πίνακες τεραστίων διαστάσεων και οροφή στολισμένη με γύψινο διάκοσμο, έμοιαζε περισσότερο με αίθουσα δείπνου ενός κάστρου. Στο βάθος, δέσποζε ένα μεγάλο παράθυρο, καταλαμβάνοντας το χώρο απ' άκρη σ' άκρη. Κάθε ελεύθερος τοίχος είχε καλυφθεί. Τα τραπέζια ήταν παραταγμένα σε μακρόστενες σειρές και συνοδεύονταν από ίσια, ξύλινα καθίσματα στο χρώμα του κεχρμπαραιού.

Ο άγνωστος κάθισε απέναντί μου κι αφού συστήθηκε με τη Σαμάνθα δίπλα μου, έτεινε το χέρι του προς εμένα: «Είμαι ο Κάμεν Άριελ».

«Χαίρομαι», ψιθύρισα σχεδόν από την αναστάτωση που μου προκάλεσε η άμεση επαφή μαζί του. «Με λένε Αντριάνα Πρίμι. Οι φίλοι με φωνάζουν Άντριαν».

Άφησα το χέρι μου να πέσει, νιώθοντάς το να καιεί. Συνέχισε να με κοιτάζει, δημιουργώντας μου εκ νέου αμηχανία. Έστρεψα την προσοχή μου στους υπόλοιπους που ήδη συζητούσαν εύθυμα, σαν να γνωρίζονταν από καιρό. Φαίνονταν να ταιριάζουν. Μιλούσαν, γελούσαν δίχως να φαίνεται ότι αντιλαμβάνονται την ταραχή μου και την περιέργη κατάσταση που ο Κάμεν είχε δημιουργήσει ανάμεσά μας. Κάποια στιγμή είδα

την Κριστίν στο απέναντι τραπέζι, να με κοιτάζει. Μου χαμογέλασε, κλείνοντάς μου το μάτι. Έσκυψα ντροπιασμένη, πιστεύοντας πως το έκανε επειδή καθόμουν παρέα με τον Κάμεν Άριελ. Μια παρέα κοριτσιών δίπλα της τον κοίταζαν φανερά ενθουσιασμένες, μουρμουρίζοντας μεταξύ τους, ρίχνοντάς του κάθε τόσο βλέμματα γεμάτα θαυμασμό. Αυτός φαινόταν να μην τις προσέχει. Ήταν ολόκληρος και πάλι στραμμένος επάνω μου. *Γιατί;* αναρωτήθηκα ξανά. Ανακάτεψα το φαγητό στο πιάτο μου, απρόθυμη να βάλω κάτι στο στόμα μου. Τον ένιωθα να με παρατηρεί.

«Δεν σου αρέσει η αγγλική κουζίνα;»

Σήκωσα το βλέμμα μου από το τραπέζι.

«Παρακαλώ;», ρώτησα ξαφνιασμένη.

Το ύφος του ήταν σοβαρό, σαν να μιλούσε για το πιο σπουδαίο πράγμα στον κόσμο.

«Βλέπω πως δεν τρως. Σκέφτηκα απ' το όνομά σου, πως δεν είσαι ακριβώς Αγγλίδα. Κι αν κρίνω απ' τον τρόπο που στριφογυρίζεις το πιρούνι σου, μάλλον προτιμάς το ιταλικό φαγητό».

Πολύ ωραία! Όλο το πρωινό δεν πήρε τα μάτια του από επάνω μου, ούτε καν από ευγένεια ή από διακριτικότητα, ενώ η αναστάτωση που του προκαλούσα, αν και αδικαιολόγητη, ήταν προφανής, και τώρα σαν να μην συνέβαινε τίποτε διαπίστωνε πως μου αρέσει η ιταλική κουζίνα!

«Μου αρέσει το ιταλικό, πράγματι. Αν και η μαμά μου μαγειρεύει πολύ συχνά παρόμοια με αυτό».

Έδειξα το πιάτο μου.

«Η μαμά σου λοιπόν, είναι η Αγγλίδα;»

Το πρόσωπό του έδειχνε να έχει χαλαρώσει κάπως. Έγνευσα καταφατικά.

Ο Τόμας κοίταξε προς εμάς.

«Η Αντριάνα είναι από τη Φλωρεντία», εξήγησε.

«Την πόλη της Αναγέννησης», πρόσθεσε ο Άνταμ, κοιτάζοντάς με χαμογελαστός.

«Οι καλλιτέχνες εκείνης της περιόδου ζωγράφισαν πολλούς αγγέλους. Είχαν μια μανία μαζί τους. Θυμάμαι σε ένα ταξίδι μου στη Φλωρεντία, είχα βρει ένα κατάστημα όπου όλα τα είδη του απεικόνιζαν αγγέλους. Μάλλον, από την πόλη των αγγέλων είναι η Αντριάνα», πετάχτηκε η Σαμάνθα και μου έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο.

Ο Κάμεν με κοίταξε τόσο έντονα που νόμισα πως τα μάτια του θα μου μιλούσαν. Τελικά, έστρεψε το βλέμμα του στη Σαμάνθα.

«Λογικό δεν ήταν να έχουν μανία μαζί τους; Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν συλλέκτες έργων τέχνης. Η κύρια αγορά τους ήταν η εκκλησία. Διακόσμησαν πάρα πολλές και υποθέτω πως τα θέματά τους τα αντλούσαν από τις Γραφές. Οι άγγελοι μοιάζουν ζωντανοί».

Γύρισε και πάλι προς εμένα, λέγοντας τα τελευταία λόγια του.

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο», του απάντησε η Σαμάνθα.

Πήρα το θάρρος να ρωτήσω.

«Τι λέτε για την Καπέλα Σιξτίνα; Έχετε δει τις νωπογραφίες της οροφής της;»

Ξανάφερα στο νου μου το όνειρο.

Το πρόσωπο της Σαμάνθα φωτίστηκε.

«Θα έπρεπε να συμπεριλάβουμε στη μελέτη αναγεννησιακά έργα τέχνης. Ίσως κρύβουν κάτι για τη δημιουργία του ανθρώπου».

«Δηλαδή, τι να κρύβουν;», ρώτησε ο Τόμας.

«Να, σκεφτόμουν... τόσοι άνθρωποι που ασχολήθηκαν με τα βιβλικά κείμενα, ώστε να εμπνευστούν σκηνές

για το έργο τους, μπορεί να ανακάλυψαν κάτι και να το αποτύπωσαν στις δημιουργίες τους», εξήγησε η Σαμ.

Ο Τόμας δεν φάνηκε να πείθεται.

«Πιστεύεις πως υπάρχουν κρυμμένα μηνύματα στις Διαθήκες;», αντέτεινε.

«Γιατί όχι; Μια γρήγορη ανάγνωσή τους, χωρίς καν να χρειαστεί να τα αναλύσεις, σου καθιστούν σαφές πως όλα είναι πολύ μπερδεμένα».

«Αν υποθέσουμε πως υπάρχει η πιθανότητα το μυστικό της δημιουργίας του ανθρώπου να κρύβεται στην τέχνη της Αναγέννησης, πώς ακριβώς θα το βρούμε και κυρίως σε ποιον καλλιτέχνη θα το ψάξουμε;», έθεσε τους προβληματισμούς του ο Τόμας.

«Νομίζω πως η Καπέλα Σιξιτίνα είναι ιδανική», απάντησε ο Κάμεν, κοιτάζοντάς με.

«Δεν είναι άσχημη ιδέα», συμφώνησε ο Άνταμ.

Αυτό με βόλευε πολύ. Η μελέτη των νωπογραφιών ίσως οδηγούσε κάποιον άλλο να δει πέρα από αυτό που έβλεπα εγώ. Ίσως η μελέτη με βοηθούσε να κατανοήσω το νόημα της πρότασης αυτής.

Ο Τόμας ανέλαβε να οργανώσει τη συνάντησή μας στη βιβλιοθήκη το ίδιο απόγευμα. Η Σαμάνθα μου πρότεινε να πάμε μαζί. Συμφώνησα. Ο Κάμεν, αν και εμφανώς πιο χαλαρός από πριν, έδειχνε σκεπτικός και προβληματισμένος. Είχε πάψει να με κοιτάζει έντονα, ρίχνοντάς μου πλέον μερικές ματιές, με την ίδια αδιακρίσία πάντα.

Μια κοπέλα ψηλή, με κατάξανθες μπούκλες να ανεμίζουν σε κάθε βήμα της και μελιά σχεδόν κεχριμπαρένια μάτια, πλησίασε τον Κάμεν. Η οικειότητα που υπήρχε ανάμεσά τους, ήταν εμφανής. Ένας κόμπος στο στομάχι με έκανε να νιώσω ξαφνικά άρρωστη. Η Σαμ

δίπλα μου σαν να το διαισθάνθηκε - ίσως είχα γίνει ακόμη πιο γλομή απ' ότι ήμουν στην πραγματικότητα, και με ρώτησε αν είμαι καλά.

«Ναι, καλά είμαι», έσπευσα να διαψεύσω την ανησυχία της.

«Δείχνεις άρρωστη», επέμεινε.

«Όχι, αισθάνομαι μια χαρά. Ίσως, κάπως κουρασμένη από το ταξίδι. Θέλω λίγο χρόνο να συνηθίσω εδώ», την αντέκρουσα.

«Από ποια περιοχή της Αγγλίας κατάγεσαι;», άλλαξε θέμα.

«Από το Εδιμβούργο» απάντησα προσπαθώντας να δείξω καλά, πράγμα που δεν ίσχυε.

«Εγώ είμαι από το Λονδίνο. Έχεις πάει, φαντάζομαι!»

«Ναι, μικρή. Μου είχε αρέσει πολύ».

«Θα μπορούσα να σε φιλοξενήσω κάποιο Σαββατοκύριακο. Να σε ξεναγήσω, αν θέλεις», μου πρότεινε.

Σίγουρα η πρόταση της Σαμάνθα ήταν δελεαστική, θα ήθελα πολύ να επισκεφθώ το Λονδίνο. Όμως τώρα, όλες οι αισθήσεις μου ήταν στραμμένες στον Κάμεν που συνομιλούσε με την άγνωστη θεά. Προσπάθησα να ακούσω τη συζήτηση, αλλά ήταν κάπως χαμηλόφωνη και η φασαρία της τραπεζαρίας και η Σαμάνθα που ασχολείτο μαζί μου, δεν μου το επέτρεπαν. Τι μ' ένοιωξε όμως, αυτό που θα μπορούσαν να λένε;

Αυτή είχε γείρει σχεδόν επάνω του, χαμογελαστή και πανέμορφη, με τη σιγουριά και την αυτοπεποίθηση που έχουν όλες οι ωραίες γυναίκες. Τη θαύμασα μέσα στο λευκό πουλόβερ της και την κοντή, καρό φούστα σε αγγλικό στυλ, να μοιάζει περισσότερο με μοντέλο παρά με φοιτήτρια.

Κάτι της είπε κι αυτή έσμιξε τα φρύδια, σε μια έκφραση απογοήτευσης και θυμού μαζί. Ο Κάμεν γύρισε και με κοίταξε, κάνοντάς με να νιώσω άσχημα. Ήταν μία από τις πολλές φορές την ημέρα αυτή που μ' έπιασε να τον παρακολουθώ. Τι θα σκεφτόταν άραγε; Αυτός μάλλον είχε πολύ σοβαρούς λόγους για να είναι τόσο επίμονος στο κοίταγμά του, ήμουν βέβαιη πως του προκαλούσα κάτι βασανιστικό, κάτι ακαθόριστο. Εγώ όμως, και θα φαινόταν οπωσδήποτε, ζαλιζόμουν μπροστά στην όψη του, στο αγγελικό του πρόσωπο, στις γεμάτες χάρη κινήσεις του...

Γύρισα αμέσως στη Σαμάνθα.

«Αυτό θα ήταν πολύ ωραίο, σ' ευχαριστώ για την πρόσκληση», της απάντησα.

Ο Τόμας με τον Άνταμ συζητούσαν και προσπάθησα να στρέψω την προσοχή μου σ' αυτούς, αποφεύγοντας να γυρίσω προς την άλλη πλευρά. Ο Κάμεν εκείνη τη στιγμή μας ανακοίνωσε μια πρόσκληση σε πάρτι.

«Το επόμενο Σαββατοκύριακο, η Σίντι θα γιορτάσει τα γενέθλιά της στο σπίτι της». Γύρισε προς το μέρος της: «Δεν θα σε πείραζε φαντάζομαι, να έρθουν και οι φίλοι μου; Τον Τόμας τον γνωρίζεις, ήδη. Ο Άνταμ, η Σαμάνθα και η Αντριάνα», έκανε τις απαραίτητες συστάσεις. Η Ξανθιά Σίντι έκανε ένα νεύμα χαιρετισμού καθώς αποτραβιόταν από τον Κάμεν, δίχως όμως να πάρει το χέρι της από τον ώμο του. Το ύφος της έδειχνε πως βρέθηκε προ εκπλήξεως, δεν περιέμενε αυτή την εξέλιξη. Το βλέμμα της στάθηκε πάνω μου, βλοσυρό για μια στιγμή, η ευγένεια όμως επέβαλε να επαναλάβει την πρόσκληση μόνη της.

«Είστε όλοι ευπρόσδεκτοι. Οι φίλοι του Κάμεν είναι και δικοί μου φίλοι», είπε με πολύ καθώς πρέπει τρόπο. Ήμουν σίγουρη ότι επρόκειτο για κάποια Αγγλίδα

αριστοκρατίσσα. Άλλωστε οι περισσότεροι εκεί μέσα προέρχονταν από πανάκριβα, ιδιωτικά σχολεία, γόνοι της υψηλής κοινωνίας. Εγώ μάλλον ανήκα στη μειοψηφία των απλών ανθρώπων.

Ο Τόμας έσπευσε να δεχτεί την πρόσκληση.

«Γεια σου, Σιντ. Εγώ θα έρθω ευχαρίστως».

Έσκυψε πάλι προς τον Κάμεν και λέγοντας κάτι ψιθυριστά, έφυγε με την ίδια χάρη που ήρθε.

«Ποια είναι αυτή;», έσκυψα προς τη Σαμάνθα.

«Η Σίντι Τζέφερσον. Έτυχε να τη γνωρίσω στο σπίτι οικογενειακών φίλων. Αλλά μάλλον δεν με θυμάται. Είναι κάπως σνομπ», εξήγησε.

«Λοιπόν κορίτσια, θα πάμε στο πάρτι;», ρώτησε ο Τόμας.

Ωραία, ακόμη δεν ήρθαμε και θα τρέχουμε σε πάρτι. Και τότε υποτίθεται πως θα διαβάζουμε;

Θα μπορούσα να μη δεχτώ, όμως σίγουρα ο Κάμεν θα πήγαινε και θα ήταν μ' αυτή τη Σίντι και για κάποιο απροσδιόριστο λόγο, αυτό δεν μου άρεσε καθόλου.

Η Σαμάνθα απάντησε πρώτη: «Μου αρέσουν πολύ τα πάρτι, και σε ποιον δεν αρέσουν, δε λέω όχι ποτέ. Όμως, σκέφτομαι πως έχουμε πολύ διάβασμα. Αμφιβάλλω αν θα φύγω για Χριστούγεννα σπίτι...»

Δεν τελείωσε την πρότασή της.

«Ω, έλα Σαμάνθα, όλοι έχουμε πολύ διάβασμα, κι όλοι είμαστε στην ίδια θέση με εσένα. Ένα πάρτι είναι μόνο!», επέμεινε ο Τόμας κοιτάζοντάς την με παρακλητικό ύφος και μια υποψία θαυμασμού. Του άρεσε ίσως. Πρόσεξα πως η Σαμάνθα του χαμογέλασε πλατιά, καθώς πείστηκε πολύ εύκολα από τα ανύπαρκτα σχεδόν επιχειρήματά του. Το μεγάλο χαμόγελό της δεν μπορεί να σήμαινε παρά ένα πράγμα. Της άρεσε ο Τόμας.

Ο Άνταμ, λιγομίλητος και εξαιρετικά σοβαρός, όλη αυτή την ώρα έτρωγε σκεφτικός, αλλά με εξέπληξε.

«Εγώ θα πάω σίγουρα», είπε και συνέχισε να ασχολείται με το φαγητό του.

Ο Τόμας άρπαξε την ευκαιρία.

«Βλέπεις, ο Άνταμ το αποφάσισε. Το ίδιο κι εγώ, ο Κάμεν, η Αντριάνα - μια και δεν έφερε καμία αντίρρηση, δεν μπορείς να αρνηθείς. Είμαστε μια παρέα πια».

Αυτό ήταν αλήθεια. Θέλοντας και μη, ο κύριος Σκοτ μας είχε αναγκάσει να γίνουμε φίλοι ή τουλάχιστον κάποιιοι από εμάς, εφόσον θα περνούσαμε τους υπόλοιπους τρεις μήνες με την εκπόνηση της εργασίας του. Η Σαμ ξεκίνησε να λέει κάτι, μα πριν προλάβω να καταλάβω, ο Κάμεν με ξάφνιασε.

«Εσύ Αντριάνα, τι θα κάνεις;», ρώτησε την ώρα που άπλωσα το χέρι μου να πιάσω την αλατιέρα, ακριβώς την ίδια στιγμή που άπλωνε κι αυτός το δικό του. Αναπόφευκτα τον άγγιξα. Μια ελαφρά ιώδης λάμψη ξεπήδησε από το χέρι του, αφήνοντάς με κατάπληκτη. Αυτόματα και υπερβολικά γρήγορα, το τράβηξε και έδειχνε πολύ περισσότερο αναστατωμένος από εμένα. Γύρισα προς τους άλλους, που όμως ήταν αφοσιωμένοι στη συζήτησή τους, μάλλον για το πάρτι της Σίντι. Προφανώς δεν είχαν προσέξει τίποτε. Ξανάστρεψα τα μάτια μου σ' αυτόν περιμένοντας να μου δώσει μια εξήγηση, μα ήταν ήδη σκυμμένος στο πιάτο του, συνεχίζοντας το γεύμα του σαν να μη συνέβη τίποτε. Το αλάτι βρισκόταν μπροστά μου, δίχως να καταλάβω πώς βρέθηκε εκεί. Τα είχα χαμένα. Προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω το γεγονός. Πριν προφτάσω να τον ρωτήσω, είχε σηκωθεί λέγοντας ότι πρέπει να φύγει, αφήνοντάς με στηλή άλατος, με την ερώτηση στα χείλη.

Τον περιεργάστηκα καθώς στεκόταν όρθιος μπροστά μας, παρατηρώντας ότι η προηγούμενη αναστάτωση του είχε επιστρέψει με μεγαλύτερη ένταση.

«Θα σας δω το απόγευμα στη βιβλιοθήκη», σφύριξε μέσα απ' τα δόντια του και απομακρύνθηκε βιαστικά.

Έμεινα να τον παρακολουθώ να κατευθύνεται προς την έξοδο, παρατώντας με δίχως μια εξήγηση, δίχως μια κουβέντα. Η λάμψη που εμφανίστηκε και εξαφανίστηκε άμεσα, είχε πέσει και στη δική του αντίληψη. Ήμουν σίγουρη. Είδα το ύφος του όταν συνέβη. Εξάλλου ενώ με ρώτησε για το πάρτι, δεν ζήτησε απάντηση και δεν περίμενε να του δώσω. Έφυγε σαν κυνηγημένος.

Σε λίγη ώρα η τραπεζαρία είχε αδειάσει σχεδόν. Ο Τόμας και ο Άνταμ σηκώθηκαν για να φύγουν. Τους ακολουθήσαμε μαζί με τη Σαμάνθα έως την έξοδο όπου και τους χαιρετήσαμε. Προχωρήσαμε παρέα μέχρι το σπίτι μου. Η Σαμ έμενε δυο δρόμους παρακάτω. Σύννεφα είχαν μαζευτεί πάλι, δίνοντας μια γκριζα απόχρωση στον ουρανό. Η ψύχρα ήταν αισθητή κι ανοίξαμε το βήμα μας.

Η Σαμάνθα με ξάφνιασε με τη διαπίστωση της, αν και δεν θα έπρεπε για κάτι τόσο έκδηλο.

«Ο Κάμεν δεν πήρε τα μάτια του από πάνω σου. Φαντάζομαι θα το πρόσεξες κι εσύ!»

Την κοίταξα ήρεμα. Θα ήταν μάταιο να προσποιηθώ. Όποιος βρισκόταν εκεί γύρω είχε αντιληφθεί σίγουρα τον αδιάκριτο τρόπο που με κοιτούσε.

«Ναι. Νομίζω πως του θυμίζω κάποια, αλλιώς δεν εξηγείται όλο αυτό».

Η Σαμάνθα έκανε ένα μορφασμό αποδοκιμασίας.

«Αποκλείεις δηλαδή, την περίπτωση απλά να του αρέσεις;»

Κάτω από άλλες συνθήκες, θα έκανα κι εγώ την ίδια σκέψη. Όμως όλη αυτή η ένταση που τον διακατείχε όση ώρα βρισκόταν μαζί μου, η αναστάτωση του μόλις με αντίκρισε, το περίεργο, προβληματισμένο ύφος του, η προσπάθειά του να καταφέρει κάτι, άγνωστο προς το παρόν σ' εμένα, είχαν διασαφηνίσει πως κάτι άλλο συνέβαινε, πέρα από το ότι μπορεί και να του άρεσα. Και αυτό ήταν πολύ περίεργο, σε συνδυασμό με την αμυδρή λάμψη που είχα δει να εμφανίζεται τη στιγμή που ήρθαν σ' επαφή τα χέρια μας. Προσπάθησα να βρω μια λογική εξήγηση. Στατικός ηλεκτρισμός ίσως, όμως δεν είχα νιώσει εκείνο το ανεπαίσθητο χτύπημα που σε τινάζει όταν συμβαίνει. Παιχνίδια του φωτός, όμως δεν είχε φανεί ήλιος όλο το πρωί. Παραισθήσεις, ίσως είχα παραισθήσεις, κατέληξα τελικά.

«Είναι πολύ νωρίς για κάτι τέτοιο. Μόλις τον γνώρισα», αντέκρουσα τους ισχυρισμούς της Σαμάνθα.

«Και μόλις σε αντίκρισε, δεν μπορούσε να τραβήξει το βλέμμα του από επάνω σου. Αυτά απλά συμβαίνουν Αντριάνα. Δεν τα προγραμματίζεις, δεν σε προειδοποιούν, απλά συμβαίνουν».

Σίγουρα όσο αντίθετη κι αν ήμουν με την ιδέα του κεραυνοβόλου έρωτα, δεν μπορούσα να παραβλέσω την αναστάτωση που μου είχε προκαλέσει ο Κάμεν. Και μόνο σε ένα πράγμα μπορεί να οφειλόταν: Ήμουν στα πρόθυρα του έρωτα! Αυτή η διαπίστωση με σοκάρε. Όλα όμως, όλες οι αντιδράσεις μου, οι σκέψεις μου, οι κινήσεις μου συνηγορούσαν πως όσο και αν κάτι τέτοιο φάνταζε σαν μια απίθανη πιθανότητα, ήταν μία εξαιρετικά πιθανή πραγματικότητα. Μια νέα πραγματικότητα, πέρα από τα όρια της φαντασίας μου. Συνοφρωώθηκα, προσπαθώντας να τον διώξω απ' το μυαλό μου. Αδύνατον.

Μ' έπιασε απελπισία. Πώς ήταν δυνατόν να συνέβαινε κάτι τέτοιο; Θα δω, σκέφτηκα τρομοκρατημένη, πώς θα εξελιχτεί όλο αυτό... Αν ισχύει, σε λίγο καιρό θα είμαι τουλάχιστον σίγουρη... και οπωσδήποτε απελπισμένη.

«Μπορεί και να έχεις δίκιο, αυτά απλώς συμβαίνουν», απάντησα για τον εαυτό μου περισσότερο, παρά για τη συμπεριφορά του Κάμεν.

Είχαμε φτάσει ήδη μπροστά στην είσοδο της πανσιόν, όταν η Σαμάνθα με ρώτησε: «Να περάσω να σε πάρω για βραδινό; Και πάμε μαζί στη βιβλιοθήκη».

«Θα σε περιμένω».

Της χαμογέλασα και μπήκα στο σπίτι.

Η Κριστίν ήταν ήδη μέσα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με ένα βιβλίο στο χέρι. Μόλις με είδε το άφησε δίπλα της και το ύφος της έδειχνε ανυπόμονο.

«Γεια σου, Κριστίν. Πώς είσαι;», ρώτησα καθώς έβγαζα τις μπότες μου.

«Καλά. Εσύ; Πώς πήγε η πρώτη μέρα;»

Κατευθύνθηκα προς το γραφείο, για να καθίσω στην καρέκλα.

«Νομίζω αρκετά καλά. Έχω ήδη εργασία... Η Δημιουργία του Ανθρώπου».

«Βλέπω οι καθηγητές δεν χάνουν τον καιρό τους», είπε χαμογελώντας. «Σε είδα στην τραπεζαρία, με τον Κάμεν Άριελ. Όλες μιλούσαν για αυτόν. Είναι στο τμήμα σου;»

Όλοι τον ήξεραν τελικά. Τουλάχιστον, όλα τα κορίτσια της Οξφόρδης. Και όσες δεν τον ήξεραν, θα τον ανακάλυπταν σύντομα.

«Είμαστε μαζί στην ίδια ομάδα εργασίας. Γι' αυτό τρώγαμε παρέα».

Πίστευα πως θα την ικανοποιούσε αυτή η απάντηση.

«Αυτό και αν είναι τύχη! Είναι τόσο όμορφος που σου κόβεται η ανάσα όταν τον κοιτάξεις».

Ναι, το ένιωσα κι εγώ αυτό και πολύ έντονα, μάλιστα. Δεν της είπα τίποτε, όμως.

«Κάτι πρόσεξα», της πέταξα γελώντας.

«Χα! Πολύ αστείο!», απάντησε κάνοντας ένα μορφασμό.

«Εσύ πώς τα πέρασες;», άλλαξα γρήγορα θέμα.

«Όχι τόσο καλά όσο εσύ, αλλά μάλλον για πρώτη μέρα ήταν ενδιαφέρουσα», απάντησε με μια δόση περιπαιχτικής διάθεσης που διαγραφόταν στο αινιγματικό χαμόγελό της.

«Τι διαβάζεις;»

Η προσοχή μου είχε στραφεί στο βιβλίο δίπλα της.

«Λογοτεχνία. Με ηρεμεί και καθαρίζει το μυαλό μου. Το απόγευμα θα πρέπει να μελετήσω, οπότε πρέπει να ξεκουραστώ».

«Το ίδιο λέω να κάνω κι εγώ. Αλλά με άλλο τρόπο», αποκρίθηκα γελώντας καθώς χωνόμουν κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού μου. Αυτός ήταν ένας καλός τρόπος για να αποφύγω την Κριστίν -όχι γιατί δεν τη συμπαθούσα-, αλλά για να ηρεμήσω και να σκεφτώ κάποια πράγματα με την ησυχία μου. Η σκέψη μου πήγαινε όλη την ώρα στη λάμψη που είχα δει. Μου ήταν αδύνατο να την ξεχάσω. Όσο σύντομη κι αν ήταν, είχε καταγραφεί ξεκάθαρα στη μνήμη μου. Μόλις άγγιξα το χέρι του πετάχτηκε σαν φλόγα, μικρή και ιώδης κάπως, δίχως να καίει... Προσπάθησα να σκεφτώ αν ήξερα κάτι σχετικό, μα δεν ερχόταν τίποτε στο νου μου. Γύρισα προς το μέρος της Κριστίν που συνέχισε να διαβάζει το βιβλίο της. Ίσως αυτή είχε κάποια ιδέα.

«Κριστίν, γνωρίζεις τίποτε για ανθρώπους που αναδύουν φως, κάποιο είδος λάμψης;», ρώτησα.

«Τι εννοείς ακριβώς;»

Γύρισε και με κοίταξε με περιέργεια.

«Αν αγγίξεις κάποιον και δεις σε κάποιο σημείο του σώματός του, μια λάμψη», εξήγησα καλύτερα την ερώτησή μου.

«Νομίζω πως αυτό ισχύει μόνο στην περίπτωση των αγίων, και αυτό αποτυπωμένο στις εικονογραφίες τους. Δεν ξέρω αν ισχύει στην πραγματικότητα. Η αύρα ενός ανθρώπου επίσης αν είναι πολύ έντονη, όπως στην περίπτωση του Χριστού που λένε πως είχε χρυσό χρώμα. Αλλά και πάλι όλα αυτά είναι κάπως... μεταφυσικά. Δεν θα έλεγα ότι υπάρχουν άνθρωποι που αναδύουν λάμψη. Όμως, γιατί ρωτάς;»

Με κοίταξε με ερωτηματικό ύφος.

Απέφυγα να της πω την αλήθεια.

«Σκεφτόμουν κάτι σχετικά με την εργασία μου. Αν οι Πρωτόπλαστοι είχαν κάποιο είδος λάμψης, όπως ο Θεός. Μια σκέψη μόνο», απάντησα ψέματα και γύρισα πλευρό.

Στο μυαλό μου τριγύριζαν τα λόγια της Κριστίν. Ένας άγιος που ήθε να σπουδάσει φιλοσοφία δεν μου καθόταν πολύ καλά. Περισσότερο ταίριαζε αυτό με την αύρα των ανθρώπων. Αλλά, όπως σωστά είπε και η Κριστίν, αυτά ήταν κάπως μεταφυσικά. Ποιος ξέρει, μπορεί να είναι εξωγήινος, άλλωστε η μορφή του ήταν πέρα από τα γήινα δεδομένα. *Τόσο μα τόσο όμορφος*, ήταν η τελευταία σκέψη μου καθώς τα μάτια μου έκλεισαν.

«Ε, υπναρού. Σήκω, ώρα για τσάι» άκουσα την Κριστίν και ένιωσα ένα σκούντημα στον ώμο. Πρέπει να είχα αποκοιμηθεί. *Τσάι... Χριστέ μου, σκέφτηκα. Εγώ πίνω τσάι μόνο όταν είμαι άρρωστη.*

«Τι ώρα είναι;», ρώτησα καθώς ανασηκώθηκα στο κρεβάτι.

«4 το απόγευμα. Δεν θα ετοιμαστείς για βραδινό;»

«Ναι, βέβαια. Μετά πρέπει να πάω στη βιβλιοθήκη».

Σηκώθηκα και προσπάθησα με αδύναμες κινήσεις από τον ύπνο, να σουλουπώσω τα μαλλιά μου που έπεφταν άτακτα στο πρόσωπό μου. Η Κριστίν καθόταν στο γραφείο, έχοντας μπροστά της ένα γαλάζιο μεταλλικό κουτί. Έβγαλε από μέσα δύο φακελάκια και τα έριξε σε δύο κούπες που άχνιζαν. Το δωμάτιο γέμισε από την έντονη μυρωδιά πορτοκαλιού και κανέλας. *Αρωματικό τσάι, σκέφτηκα. Τι άλλο θα μπορούσε να πίνει μια Γαλλίδα...*

Νομίζω δεν υπάρχουν άλλοι άνθρωποι στον κόσμο, εκτός από τους Γάλλους, που να έχουν τέτοια ψύχωση με τα αρώματα. Η χώρα του αρώματος. Αν και είχα διαβάσει κάπου πως το πρώτο άρωμα εφευρέθηκε στην Κολωνία της Γερμανίας, εξ ου και το *Eau de Cologne*. Άλλος έχει το όνομα κι άλλος έχει τη χάρη!

Κάθισα δίπλα στην Κριστίν και πήρα την κούπα που μου πρόσφερε, φέρνοντάς την κάτω από τη μύτη. Μύριζε εκπληκτικά. Μια δοκιμή δεν θα με έβλαπτε και δεν ήθελα να φανώ αγενής. Η πρώτη γουλιά ήταν παραπάνω από νόστιμη. Δε φανταζόμουν ποτέ πως το τσάι μπορεί να έχει τόσο ωραία γεύση. Αυτό ήταν τέχνη, μια πραγματικά ευφάνταστη και δημιουργική τέχνη.

«Πορτοκάλι, σωστά;», ρώτησα.

«Με κανέλα και βανίλια», συμπλήρωσε τα συστατικά η Κριστίν.

«Έχεις και λεβάντα;»

Σκέφτηκα την έντονη οσμή της το πρωί. Ίσως υπήρχε σε κάποιο κουτί της Κριστίν.

«Όχι. Δεν μου αρέσει. Είναι εύκολο να βρεις όμως, αν θέλεις».

Φαντάζομαι πως αυτό θα ήταν το μόνο εύκολο. Το δύσκολο ήταν να εξηγήσω την προέλευση της μυρωδιάς.

Η Κριστίν τράβηξε ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη και το τακτοποίησε στο γραφείο μπροστά της, έτοιμη για μελέτη. Αυτό ήταν το κομμάτι που μισούσα. Δεν μπορούσα να το αποφύγω όμως. Άνοιξα κι εγώ τις σημειώσεις που κράτησα το πρωί και έψαξα τα αντίστοιχα βιβλία. Ίσως λίγο διάβασμα να μου έκανε καλό. Να με βοηθούσε να τον βγάλω από το μυαλό μου, όπου είχε εγκατασταθεί και με βασάνιζε. Για λίγη ώρα τα κατάφερα. Ώσπου διάβασα ένα κείμενο του Νίτσε:

«Ήλιοι πολλοί γυρίζουν στο άπειρο διάστημα και μιλούνε με το φως τους σε ό,τι είναι σκοτεινό, εκτός από εμένα. Κι όμως, άσπλαχνα συνεχίζουν την τροχιά τους. Αυτή είναι η μεγάλη εχθρότητα του φωτός σε ότι μπορεί να δώσει φως³».

Κάποιος που μπορεί να δώσει φως, αυτόφωτος και σπλαχνικός προς οτιδήποτε ετερόφωτο, όπως ο ήλιος απέναντι στα αστέρια. Ποιος άνθρωπος όμως έχει τέτοιες ικανότητες, αναρωτήθηκα για άλλη μια φορά φέρνοντας στο νου μου τα υπέροχα μάτια του και ξεχνώντας τη φιλοσοφία, τον Νίτσε, την Κριστίν που διάβαζε δίπλα μου, τα πάντα. Απέμεινα για ώρα να χαζεύω έξω από το παράθυρο, σε μια κατάσταση πλήρους αποχής από την πραγματικότητα. Ο χτύπος στην πόρτα με τρόμαξε και πετάχτηκα από τη θέση μου. Πρέπει να ήταν η Σαμάνθα κι εγώ ακόμη δεν ήμουν έτοιμη. Έτρεξα προς την πόρτα.

«Έλα, Σαμ», της είπα όπως της άνοιξα.

³ «Τάδε έφη Ζαρατούστρα», Νίτσε.

Με κοίταξε με ερωτηματικό ύφος, προφανώς εξαιτίας της εμφάνισής μου.

«Δεν ετοιμάστηκες, βλέπω».

Πήρα απολογητικό ύφος.

«Ξεχάστηκα λίγο με το διάβασμα. Συγγνώμη. Κάθισε δυο λεπτά κι έρχομαι».

Έδειξα προς το γραφείο όπου η Κριστίν είχε γυρίσει προς το μέρος μας.

«Κριστίν, να σου γνωρίσω τη Σαμάνθα».

Η Σαμάνθα προχώρησε προς το μέρος της, απλώνοντας το χέρι. Τις άφησα να γνωριστούν και μπήκα βιαστικά στο μπάνιο. Χτένισα καλά τα μαλλιά μου και στερέωσα δυο τσιμπιδάκια στο πλάι σε μια προσπάθεια να συμμαζέψω τον όγκο τους. Είχα μια νευρικότητα κι όσο νερό κι αν έριξα στο πρόσωπό μου, αυτή δεν έφευγε. Βγήκα και η Σαμάνθα στεκόταν ήδη όρθια, μόλις με είδε. Έπρεπε να βιαστώ κι άλλο.

«Τις μπότες μου και φύγαμε», είπα.

Έξω είχε αρχίσει να ψιλοβρέχει και η ομίχλη θόλωνε το τοπίο ολόγυρα. Ανοίξαμε το βήμα και πρόσεξα πως και άλλοι διαβάτες έκαναν το ίδιο. Σε κανέναν δεν αρέσει τελικά η βροχή, συλλογίστηκα.

Όταν φτάσαμε στην τραπεζαρία, σάρωσα το χώρο σε λιγότερο από δευτερόλεπτο ψάχνοντας να τον εντοπίσω. Μάταια. Δεν ήταν εκεί. Αμέσως αναρωτήθηκα γιατί το έκανα αυτό και για ποιο λόγο αισθάνθηκα απογοήτευση που δεν τον είδα. Ο Τόμας και ο Άνταμ μας έκαναν νόημα και πήγαμε να καθίσουμε μαζί τους. Η Σαμ χαμογέλασε πλατιά στον Τόμας, για δεύτερη φορά. Άρα ήταν παραπάνω από σίγουρο πως της άρεσε. Εγώ όμως γιατί ένιωθα άκαμπτο το στόμα μου, ανίκανο να χαμογελάσει έστω από ευγένεια; Είχα μελαγχολήσει πολύ πε-

ρισσότερο απ' όσο θα εξηγούσε η επιρροή της βροχής στην ανθρώπινη διάθεση. Εξάλλου, εμένα μου άρεσε η βροχή από κάθε άποψη. Δεν ήταν αυτός ο λόγος. Στριφογύρισα το πιρούνι μου ανόρεχτα μέσα στο πιάτο. Δεν πεινούσα καθόλου κι ας μην είχα καλοφάει το μεσημέρι. Κοίταξα τον Άνταμ που ήταν και πάλι σοβαρός και σκυμμένος στο τραπέζι. Ο Τόμας και η Σαμ συζητούσαν ενώ παράλληλα έτρωγαν όπως και οι περισσότεροι στο χώρο. Όταν επιτέλους τελείωσαν, σηκωθήκαμε για να πάμε στη βιβλιοθήκη. Ήλπιζα πως ο Κάμεν θα μας περίμενε εκεί. Αν και δε θα έπρεπε να με απασχολεί το πού βρίσκεται. Παρ' όλα αυτά, είχα μια ανυπομονησία.

Το κτήριο της βιβλιοθήκης ήταν στο ίδιο στιλ με το υπόλοιπο κολέγιο, μεγαλοπρεπές. Στάθηκα λίγες στιγμές να το θαυμάσω.

«Ο αρχιτέκτονας πρέπει να είχε θεία έμπνευση όταν το σχεδίασε», σκέφτηκα δυνατά.

«Σίγουρα συναγωνίζεται σε ομορφιά τα κτήρια της Φλωρεντίας», συμπλήρωσε ο Άνταμ, εκπλήσσοντάς με.

Τον είχα ακούσει να μιλάει δυο-τρεις φορές μόνο. Ήταν ιδιαίτερα σοβαρός και υπερβολικά λιγομίλητος. Αυτά τα χαρακτηριστικά του ταίριαζαν με την εμφάνισή του. Ψηλός, αδύνατος, με καστανά, ίσια μαλλιά και σίγουρα διαφορετικά μάτια από τους συμπατριώτες του. Έναν τόνο μελί με μικρές χρυσές ακτίνες γύρω από την κόρη, τόσο ιδιαίτερο που εντυπωσίαζε ακόμη και πίσω από τον καφέ σκελετό των γυαλιών του. Αν ήμασταν στο σχολείο, θα ήταν ο τυπικός σπασίγλας.

«Ναι», συμφώνησα καθώς σκέφτηκα την Piazza de la Signoria και τα Uffizi.

«Εμένα μου αρέσει περισσότερο η Ρώμη. Και το Βατικανό έχει μια ιδιαίτερη ομορφιά», ακούστηκε δίπλα μου η γλυκιά φωνή της Σαμ.

Θυμήθηκα άμεσα το όνειρό μου. Ίσως να έμενα λίγο παραπάνω στη βιβλιοθήκη να μελετήσω το έργο του Μιχαήλ Αγγέλου.

Το εσωτερικό της βιβλιοθήκης ήταν εξίσου εντυπωσιακό με την εξωτερική εικόνα της. Ψηλοτάβανη και επιβλητική. Όλες οι κάθετες επιφάνειες φιλοξενούσαν βιβλία πάνω σε σκούρα, ξύλινα ράφια. Το δάπεδο ήταν στρωμένο με χοντρά χαλιά, μια δόση αναγκαίας πολυτέλειας που ταίριαζε απόλυτα στο χώρο προσθέτοντας μια ζεστασιά. Σαν να είσαι σπίτι σου, σκέφτηκα. Έψαξα ένα γύρο να τον δω, μα δεν φαινόταν πουθενά. Κανονικά θα έπρεπε να νιώθω ανακούφιση με την απουσία του. Τουλάχιστον, θα γλίτωνα από το επίμονο βλέμμα του, να με διαπερνά και να με ανατριχιάζει. Γιατί όμως, δεν ένιωθα έτσι;

Καθίσαμε σε ένα τραπέζι ανάμεσα σε δυο ψηλές βιβλιοθήκες που πρόσφερε απομόνωση και ησυχία, ανοίγοντας ένα χαρτί με τα προτεινόμενα βιβλία. Κοίταξα άλλη μια φορά προς την είσοδο, περιμένοντας να μπει από στιγμή σε στιγμή, ζητώντας συγγνώμη για την αργοπορία του και ένιωσα ακόμη μεγαλύτερη νευρικότητα, χωρίς να ξέρω αν οφειλόταν στην απουσία του ή στην επικείμενη έλευσή του.

«Λοιπόν, μέχρι να έρθει ο Κάμεν προτείνω να βρούμε τη βιβλιογραφία και να τη συγκεντρώσουμε εδώ», είπε ο Τόμας δείχνοντας το τραπέζι μας.

Αυτό σήμαινε πως σε λίγο θα εμφανιζόταν. Η ταραχή μου ήταν προφανής αφού καθώς σηκώνομουν σκόνταψα, δεν ξέρω σε τι ακριβώς, κοντεύοντας να πέσω κάτω, αλλά πιάστηκα την τελευταία στιγμή από το τραπέζι.

Η Σαμ γέλασε.

«Άντριαν σε χρειαζόμαστε, πρόσεχε», είπε πιάνοντάς με από το χέρι.

Αναλάβαμε να βρούμε μαζί τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης και κάποια άλλα θρησκευτικά κείμενα. Ανάμεσα στους διαδρόμους όπου ήταν έντονη η μυρωδιά του ξύλου, ανάκατη με το πολυκαιρισμένο χαρτί, έπιασα μια ελαφριά οσμή λεβάντας. Κοίταξα γύρω ψάχνοντας, μην ξέροντας ακριβώς τι. Πόσες πιθανότητες υπήρχαν να βρίσκεται λεβάντα εδώ μέσα... Ήταν περιέργο, όμως. Όλη την ημέρα ένιωθα αυτό το δυνατό άρωμα να με περιτριγυρίζει. Η Σαμ κατέβασε τον τελευταίο τόμο από ένα ψηλό ράφι και το έβαλε στην αγκαλιά μου όπου είχε στοιβάξει και ένα σωρό άλλα. Χρησίμευα και για καροτσάκι!

«Αυτά είναι όλα», είπε και ετομιαστήκαμε να επιστρέψουμε φορτωμένες στο τραπέζι, όταν τον είδα να κατευθύνεται προς το μέρος μας χαμογελώντας και με απλωμένα τα χέρια σ' εμάς.

«Να σας βοηθήσω», είπε απαλά και τράβηξε τα βιβλία από την αγκαλιά μου που ήταν και η πιο φορτωμένη: πήρε μια στοίβα βιβλίων, με πολύ προσεχτικές κινήσεις, σαν να άγγιζε ένα πράγμα πολύτιμο, φοβούμενος μην το σπάσει. *Μα είναι απλώς βιβλία*, σκέφτηκα απορημένη. Εκτός κι αν ήταν τόσο προσεχτικός, αποφεύγοντας να με αγγίξει. Έτεινα ακόμη ένα βιβλίο προς αυτόν, απλώνοντας το χέρι.

«Παίρνεις κι αυτό;», τον ρώτησα με μελιστάλαχτο ύφος.

Δεν μου άρεσε αυτή η συμπεριφορά, αλλά ήθελα να δοκιμάσω μια νέα επαφή μαζί του. Με κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια, χαμογελώντας στραβά σαν να με κοροΐδευε γι' αυτό που έκανα. Άπλωσε το ελεύθερο χέρι του για να πάρει το βιβλίο αγγίζοντας τα δάχτυλά του με τα δικά μου. Το βλέμμα μου ήταν καρφωμένο

εκεί, περιμένοντας να δω μια καινούργια λάμψη να ξεπετάγεται. Τα μάτια μου ήταν γουρλωμένα και κράτησα την αναπνοή μου. Δεν συνέβη τίποτα.

«Καλύτερα τώρα;», με ρώτησε ενώ ανοιγόκλεινε τα δάχτυλά του σε μια κίνηση ξεμουδιάσματος. Έμεινα μερικές στιγμές να τα κοιτάζω μην μπορώντας να μιλήσω.

«Ναι, σε ευχαριστώ», κατάφερα να ψελίσω βρίσκοντας τελικά την αυτοκυριαρχία μου.

Μας γύρισε την πλάτη και κατευθύνθηκε προς το τραπέζι μας. Δεν έβλεπα το πρόσωπό του, αλλά ήμουν σίγουρη πως χαμογελούσε ικανοποιημένος. Ήξερε πως είχα δει τη στιγμιαία λάμψη και ένιωσα απόλυτα βέβαιη πως κάτι έκρυβε. Κάτι πολύ σημαντικό. Τον ακολούθησα και κάθισα σε μια καρέκλα, μπερδεμένη αλλά βέβαιη. Απολύτως βέβαιη.

«Η δημιουργία του ανθρώπου δεν είναι και πολύ εύκολο θέμα. Μάλλον θα μας δυσκολέψει», είπε ο Άνταμ απέναντί μου.

«Είναι όμως γοητευτική και μυστηριώδης», του αντιγύρισε ο Κάμεν που είχε βολευτεί στη θέση δίπλα μου, υπερβολικά κοντά μου, ώστε σε μια οποιαδήποτε ανεπαίσθητη κίνηση μου θα τον ακουμπούσα. Ήθελε να μου αποδείξει πως δεν συμβαίνει τίποτα, ότι όσο κι αν τον άγγιζα δεν θα συνέβαινε τίποτα; Δε με έπειθε όμως.

Γύρισα και τον κοίταξα.

«Και απίθανη, δεν συμφωνείς;»

Έστριψε το κεφάλι του προς εμένα κοιτάζοντάς με, με το ίδιο περιπαιχτικό χαμόγελο.

«Γιατί;», είπε και τα μάτια του άστραψαν.

«Να, σκεφτόμουν, ένας Θεός που έχει τα πάντα ή ακόμη καλύτερα είναι τα πάντα, γιατί δημιούργησε τον άνθρωπο;»

«Μα διότι δημιούργησε κι όλα τα υπόλοιπα», αποκρίθηκε.

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, Άντριαν, όπως και ένας καλλιτέχνης, ένας δημιουργός όταν αρχίζει να δημιουργεί, δεν σταματά ποτέ».

«Είχε έμπνευση, δηλαδή, ο δημιουργός μας», αποφάνθηκα σκεφτόμενη αυτήν την εκδοχή.

«Θεία έμπνευση, θα έλεγα. Και βέβαια τη μεγάλη πρόκληση να δημιουργήσει κάτι από τον εαυτό του, να φτιάξει κάτι *κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση*. Κάτι που όλοι γνωρίζουμε πώς συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας» είπε, αφήνοντας μας άφωνους.

«Πώς; Πώς ακριβώς συνεχίζεται αυτό;», πετάχτηκε ο Τόμας.

Χαμογέλασε και πέρασε τα χέρια του ανάμεσα στα μαλλιά του, αναδεικνύοντας ακόμη καλύτερα το πρόσωπό του.

«Οι άνθρωποι ερωτεύονται, παντρεύονται και νιώθουν έντονα την ανάγκη να δημιουργήσουν μέσα από τον έρωτά τους: τα παιδιά τους».

«Όμως δεν είναι το ίδιο», έφερα τις αντιρρήσεις μου. Γύρισε και με κοίταξε.

«Αν το σκεφτείς καλύτερα, θα δεις ότι όπως κι ο δημιουργός μας έφτιαξε τους Πρωτόπλαστους και τους θεώρησε παιδιά του, αξιωματικά βέβαια, έτσι και ο άνθρωπος που ερωτεύεται, φτιάχνει την οικογένειά του, θεωρώντας την αξιωματικά και αυτός, δημιούργημά του. Και κάθε καλός γονιός μεγαλώνει τα παιδιά του γαλουχώντας τα με αρχές και θέσεις, ώστε να μπορούν να σταθούν αλλά και να στηρίζουν το κοινωνικό σύνολο, δίνοντας στους ανθρώπους ό,τι καλό έχουν. Αλλά

χωρίς όμως, ο γονιός να είναι υπεύθυνος για τις επιλογές τους και το δρόμο που θα ακολουθήσουν, μιας και ο καθένας μας είναι ελεύθερος νους που αποφασίζει για τις πράξεις του. Έτσι και ο Θεός, δημιούργησε τους πρώτους “θεϊκούς ανθρώπους” εμφυσώντας μέσα τους το πάθος και την απόλυτη ανάγκη για δημιουργία».

Ο Άνταμ με ξάφνιασε με το απρόσμενο ενδιαφέρον του και την αλλαγή στη στάση του.

«Αυτό είναι λογικό, αν κανείς κοιτάξει την ιστορία μας. Από τη στιγμή που οι Πρωτόπλαστοι εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο -κάτι ανάλογο με τα παιδιά που φεύγουν κατά την ενηλικίωση από την οικογένειά τους-, ήταν αναγκασμένοι να δημιουργήσουν, από τη μια για να επιβιώσουν και από την άλλη για να έχει νόημα η ύπαρξή τους. Όποιος δεν δημιουργεί βρίσκειται στην οδυνηρή θέση να καταστήσει εαυτόν οκνηρό μεν, ανίκανο να επιβιώσει δε, και κυρίως χωρίς θεϊκή στόφα. Διότι το *κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση* μας δίνει την απεριόριστη δυνατότητα τού δημιουργείν».

«Είμαστε λοιπόν “θεοί” κι εμείς, κατά κάποιο τρόπο», παρατήρησε η Σαμ.

Ο Κάμεν συνέχισε το συλλογισμό του.

«Σαφέστατα, εφόσον είμαστε το μόνο δημιουργημά του που έχει το κληροδότημά του, αυτό της θεϊκής δημιουργίας. Από αυτό και μόνο συμπεραίνει και ο πιο απλός νους, γιατί ο άνθρωπος κυριάρχησε στη γη «εξουδετερώνοντας» και το πιο άγριο θηρίο. Θα ήταν πολύ εγωιστικό από μέρους μας να εικάζουμε πως όλο το σύμπαν, η φύση, οι κοσμικές δυνάμεις, συνεργάστηκαν για να φτιάξουν εμάς ως κυρίαρχους των πάντων. Λογικά θα έπρεπε να υπάρχει και κάτι άλλο, ισάξιο μας και ισάξιο των δυνατοτήτων μας. Ρίχνοντας μια

γρήγορη ματιά στον περιβάλλοντα χώρο όλα είναι ξεκάθαρα. Τόσα εκατομμύρια είδη ζωής που ναι μεν υπάρχουν άφθονα στη φύση, χωρίς όμως να αποκτούν συνείδηση του εαυτού τους ενώ έχουν μοναδικό σκοπό την επιβίωση. Μπορεί κανείς εύκολα να τα συγκρίνει με τον άνθρωπο δίχως θεική στόφα, ανίκανα και τα δύο να τελέσουν το θεικό έργο της δημιουργίας».

Έπρεπε να το ομολογήσω πως πέραν όλων των άλλων χαρισμάτων του, ήταν και εξαιρετικός ρήτορας που σε καθήλωνε με τη δύναμη των λόγων του και το πάθος του για εκλογίκευση.

«Νομίζω ότι καταφέραμε το πιο δύσκολο μέρος της εργασίας. Ο Κάμεν, πολύ εύστοχα, αιτιολόγησε τη δημιουργία του ανθρώπου», είπε ο Τόμας ανοίγοντας το κείμενο της Γένεσης. «Τι θα λέγατε να δούμε και το πώς;», ρώτησε κοιτάζοντάς μας.

«Ίσως, θα έπρεπε να βρούμε πρώτα χωρία στα βιβλία ώστε να στηρίξουμε την παραπάνω αιτιολόγηση», πρότεινε η Σαμ. «Δεν μπορούμε να παρουσιάσουμε μια εργασία χωρίς μαρτυρίες είτε επιστημόνων είτε ανθρώπων της θρησκείας».

«Έχεις δίκιο, Σαμ. Αλλά έτσι θα καταλήξουμε να εξηγούμε γιατί ένας ποιητής έγραψε το ποίημά του. Μια γελοιότητα που συνηθίζεται ακόμη στα σχολεία μας. Ενώ έχουμε μπροστά μας ένα αριστούργημα, αποφεύγουμε να το διαβάσουμε απλά και να νιώσουμε ή να κατανοήσουμε σύμφωνα με τις προσωπικές μας εμπειρίες και την ευαισθησία μας, τη δύναμη των λόγων ή των εννοιών που αποδίδει ο ποιητής, αλλά καταφεύγουμε στη λεπτομερή ανάλυση του ποιήματος και σε αστεία πράγματα, πώς το έγραψε, γιατί το έγραψε, σε ποια συναισθηματική κατάσταση ήταν όταν το έγρα-

ψε. Είναι εντελώς παράλογο», διαμαρτυρήθηκα στην πρόταση της Σαμ.

«Συμφωνώ με την Αντριάνα», είπε ο Άνταμ, «και προτείνω να συνεχίσουμε στο πώς της δημιουργίας που χωρά περισσότερες επιστημονικές εξηγήσεις».

Ο Τόμας που όλη αυτήν την ώρα ξεφύλλιζε τα κείμενα της Γένεσης διάβασε δυνατά:

«Και εποίησεν ο Θεός των άνθρωπο, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς⁴. Τω δε Αδαμ ουχ ευρέθη βοηθός όμοιος αυτώ⁵. Και επέβαλεν ο Θεός έκστασιν επί του Αδάμ και ύπνωσε. Και έλαβε μίαν των πλευρών αυτού και ανεπλήρωσε σάρκα αντ' αυτής⁶. Και ωκοδόμησεν ο Θεός την πλευράν, ην έλαβε από τον Αδάμ, εις γυναίκα και ήγαγεν αυτην προς τον Αδάμ⁷. Και είπεν Αδάμ, τούτο νυν οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου. Αύτη κληθήσεται γυνή, ότι εκ του ανδρός αυτής ελήφθη αύτη⁸».

Γύρισε και μας κοίταξε όλους, συνεχίζοντας. «Δεν νομίζετε πως είναι αντιφατικά αυτά τα δύο χωρία; Στο ένα λέει πως έφτιαξε την Εύα από το πλευρό του Αδάμ, όταν δεν βρέθηκε σύντροφος γι' αυτόν όμοιός του, σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, ενώ στο πρώτο αναφέρεται στη δημιουργία των Πρωτόπλαστων σε απόλυτο συγχρονισμό. Επίσης, αν δεχτούμε τη θεωρία του Αδάμ και της Εύας που εκδιώκονται από τον Παράδεισο και αποκτούν δύο γιους, τον Κάιν και τον Άβελ, ο Κάιν σκοτώνει τον Άβελ και μάλιστα οι γραφές αναφέρουν

⁴ Γένεσις 1.27

⁵ Γένεσις 2.20

⁶ Γένεσις 2.21

⁷ Γένεσις 2.22

⁸ Γένεσις 2.23

πως εξαιτίας αυτής της πράξης του ο Θεός του έβαλε σημαδι ώστε να μην μπορεί κανένας άνθρωπος που θα τον συναντούσε να τον σκοτώσει. Όμως, ποιος άνθρωπος; Οι μόνοι που υπήρχαν ήταν ο Αδάμ και η Εύα. Η Εύα και ο Αδάμ αποκτούν τρίτο γιο, τον Σηθ. Πώς λοιπόν πολλαπλασιάστηκε το ανθρώπινο γένος;»

Μείναμε όλοι σκεφτικοί, κοιτάζοντάς τον.

«Η ιστορία μπάζει. Την αιμομιξία την αποκλείω, δεν ταιριάζει σε έναν Θεό που τα έχει όλα δημιουργήσει σε τέλεια αρμονία, να επιτρέψει κάτι τέτοιο», συνέχισε ο Τόμας.

«Άρα η δημιουργία του ανθρώπου σταματάει εκεί; Τότε όμως, πώς βρισκόμαστε εδώ εμείς σήμερα;» αντιγύρισε η Σαμ, θέτοντας το πρόβλημα του ανθρώπινου γένους.

«Εκτός κι αν δε βλέπουμε πέρα από αυτό που βλέπουμε», άκουσα τον Κάμεν να λέει και σήκωσα τα μάτια μου έκπληκτη προς το μέρος.

Η έκφρασή του ήταν ήρεμη, το βλέμμα του όμως έντονο και καρφωμένο πάνω μου. Σαν να ήταν ο άγγελος απ' το όνειρό μου που μου απηύθυνε δεύτερη φορά την ίδια ερώτηση.

«Δηλαδή, τι εννοείς Κάμεν;», τον ρώτησα προσπαθώντας να βγάλω μια άκρη.

«Μιλάμε για κείμενα που γράφτηκαν πριν από χιλιάδες χρόνια. Ή κάτι χάθηκε στη μετάφραση ακούσια ή κάτι σκόπιμα αποσιωπήθηκε. Και συνήθως αυτά που αποσιωπούνται, κωδικοποιούνται ώστε να μην χαθούν εντελώς και να περάσει η γνώση στις επόμενες γενιές», εξήγησε την κουβέντα του με μια υποψία χαμόγελου, που απευθυνόταν μάλλον σε μένα.

«Άρα θα πρέπει, αν ισχύει η δεύτερη υπόθεση, να

βρούμε τον κώδικα και ακόμη χειρότερα να τον σπάσουμε», έκανε η Σαμ τείνοντας παράλληλα προς το μέρος μας το έργο του Μιχαήλ Αγγέλου που απεικόνιζε τη δημιουργία του ανθρώπου.

«Εδώ ο δημιουργός περνά τη θεϊκή πνοή στον άνθρωπο με το ένα του χέρι ενώ στο άλλο κρατά κάπως κρυμμένη μια γυναικεία μορφή, ιδιαίτερα όμορφη».

«Ο Μιχαήλ Άγγελος ήταν απλώς ένας καλλιτέχνης που αποτύπωσε στο έργο του τη δημιουργία όπως τη φαντάστηκε», είπα και ακούστηκα απλοϊκή ακόμη και στον εαυτό μου.

Η Σαμ με κοίταξε, κάνοντας μια γκριμάτσα.

«Η ήταν ένας άνθρωπος με βαθύτερη γνώση των κειμένων που χάθηκαν στη μετάφραση, την οποία θέλησε να τη μεταβιβάσει αποτυπώνοντάς την στο έργο του. Οι μελετητές του θεωρούν ότι πρόκειται για την Εύα ή την Παρθένο, την οποία είχε ήδη διαλέξει ο Θεός, σύμφωνα με αυτό το παράθεμα».

Μας έδειξε το κείμενο που συνόδευε την εικόνα, και συνέχισε τη σκέψη της.

«Αυτό όμως, δεν ταιριάζει στην όλη ιστορία. Όσον αφορά στην Εύα, αυτή δημιουργήθηκε μετά τον Αδάμ, άρα δεν μπορεί να παρουσιάζεται ήδη δημιουργημένη. Εκτός αυτού υπάρχει, απ' όσο θυμάμαι, ξεκάθαρη η σκηνή της δημιουργίας της από το πλευρό του Αδάμ. Αναφορικά δε με την Παρθένο, εάν αυτή παρουσιαζόταν στο έργο του Μιχαήλ Αγγέλου, τότε μας λέει πως ο Θεός είχε σχέδιο και έφερε τους Πρωτόπλαστους προ τετελεσμένου, κάτι που δεν ταιριάζει με την ελεύθερη βούληση που τους πρόσφερε. Και μου φαίνεται εντελώς παράλογο να στήσει όλο αυτό το βιβλικό σκηνικό ώστε να στείλει τον Χριστό στη γη, προκειμένου εμείς

από τη μια να τον σταυρώσουμε και από την άλλη να φτάσουμε σήμερα στο σημείο να τον αμφισβητούμε».

«Ναι. Μάλλον αυτό φαίνεται λογικό», είπε ο Άνταμ, «όμως, τότε ποια είναι η φιγούρα που αγκαλιάζει ο δημιουργός μας σύμφωνα με τη γνώμη ή τη γνώση τού Μιχαήλ Αγγέλου;»

«Αυτός είναι ένας γρίφος που μάλλον θα λύσουμε, αν είμαστε τυχεροί, μελετώντας με περισσή προσοχή τις Γραφές. Κι αυτό απαιτεί κόπο, χρόνο και κυρίως διαχωρισμό των κειμένων. Καθένας από εμάς θα πρέπει να αναλάβει μέρος τους, σημειώνοντας ό,τι θεωρεί σημαντικό ή σχετικό με τη μυστηριώδη γυναίκα», πρότεινε ο Τόμας.

«Αντριάνα, θα ήθελες να κάνουμε ζευγάρι;», γύρισε και με ρώτησε ο Κάμεν, μισοκλείνοντας τα μάτια και αφήνοντας με το γοητευτικό χαμόγελό του να φανεί η τέλεια οδοντοστοιχία του. Ήταν πολύ έξυπνη κίνηση από μέρους του, αν ίσως του είχα κινήσει το ενδιαφέρον όπως και αυτός το δικό μου, κατατροπώνοντας τυχόν πιθανούς διεκδικητές της παρέας μου στη μελέτη των κειμένων της εργασίας. Με αυτόν τον τρόπο θα περνούσαμε ακόμη περισσότερο χρόνο μαζί και αυτή η προοπτική μου άρεσε πολύ περισσότερο από ό,τι υπολόγιζα, αν έκρινα από τον λιγοστό χρόνο που τον γνώριζα.

Ήμουν σίγουρη πως η πρότασή του δεν ήταν καθόλου τυχαία. Δεν είχε διαφύγει της προσοχής μου ο τρόπος που με κοιτούσε όλο το απόγευμα στη βιβλιοθήκη. Το βλέμμα του ξεκάθαρα έδειχνε μια λαχτάρα ανάμεικτη με έκπληξη βέβαια, που σίγουρα δεν οφειλόταν μόνο στην πρώτη εντύπωση που του προκάλεσα το πρωί στο μάθημα του καθηγητή Σκοτ. Εντύπωση που με μπέρδευε, αλλά πέρα από αυτό, όλη η στάση σου

και η συμπεριφορά του είχαν κάτι πιο παιχνιδιάρικο, ένα πρώιμο φλερτ με ελαφρά επιφύλαξη. Γύρισα και τον κοίταξα. Είχε κάτι μαγικό, εκτός από την υπερφυσική ομορφιά με την οποία τον προίκισε ο δημιουργός του. Ένωσα μια απέραντη ζεστασιά, μια γαλήνη και εντελώς ανίκανη να του αρνηθώ ό,τι μου ζητούσε.

«Λοιπόν, τι λες;», επέμεινε και έσκυψε πιο κοντά μου σε μια κίνηση αναμονής και ανυπομονησίας μαζί.

Ένωσα την ανάσα του να σβήνει απειλητικά στον ώμο μου. Ο ρυθμός του αίματος μου ανέβηκε οκτάβες και ξέπνοα απάντησα: «Ναι».

Ένα ξερό ναι, μην μπορώντας να αντισταθώ στην έντονη έλξη που ασκούσε στο κορμί και το νου μου. Αυτό ήταν πρωτόγνωρο για μένα. Ποτέ άλλοτε δεν υπήρξε άνθρωπος να μου προκαλέσει αυτό το χάος στη σκέψη, αυτή τη δόνηση στις αισθήσεις. *Έρωτας; αναρωτήθηκα. Έρωτας με την πρώτη ματιά; Έρωτας την πρώτη μέρα των ακαδημαϊκών μου σπουδών;*

«Εγώ προτιμώ να δουλεύω μόνος» είπε ο Άνταμ, βγάζοντάς με από το παραλήρημά μου. Δεν περίμενα να ήθελε και κάτι άλλο. Έδειχνε υπερβολικά μοναχικός όλη την ημέρα.

«Οπότε Σαμ, εσύ θα είσαι το ζευγάρι μου» έκανε ο Τόμας γελώντας, ακολουθώντας το παράδειγμα του Κάμεν. «Και προτείνω να δουλέψουμε τα κείμενα της Γένεσης, εκτός και αν τα θέλει κάποιος άλλος».

Γύρισε και μας κοίταξε με ερωτηματικό ύφος.

«Εγώ παίρνω τα ιστορικά κείμενα», πετάχτηκε ο Άνταμ.

«Άρα σε μας μένει ο Μιχαήλ Άγγελος και η οροφή της Καπέλα Σιξτίνα».

Με κοίταξε καθώς έλεγε αυτά τα λόγια με έναν τρό-

πο που με έκανε να σκεφτώ πως γνώριζε ήδη για το όνειρό μου. Αυτό όμως, ήταν αδύνατο. Δεν το είχα πει σε κανέναν.

«Η ώρα είναι περασμένη. Τι θα λέγατε να φεύγαμε; Είμαι πτώμα».

Η Σαμ χασμουριόταν και τεντωνόταν ταυτόχρονα, απόδειξη της κούρασής της. Η αλήθεια ήταν πως κι εγώ ένιωθα εξαντλημένη. Ήθελα όμως να μελετήσω για λίγο τις νωπογραφίες μόνη μου. Ίσως έβρισκα κάτι.

«Εγώ θα μείνω λίγο ακόμη. Θέλω να ψάξω για ένα θέμα που με ενδιαφέρει».

Πριν τελειώσω την κουβέντα μου ο Κάμεν πετάχτηκε, ξαφνιάζοντάς με.

«Ωραία, μπορούμε να φύγουμε παρέα. Έχω κι εγώ μια δουλειά στη βιβλιοθήκη».

Τον κοίταξα διερευνητικά. *Έχει πράγματι κάτι αν κάνει ή απλώς θέλει να μείνει μόνος μαζί μου, συλλογίστηκα.*

Οι υπόλοιποι μας καληνύχτισαν και καθώς έφευγαν είδα τη Σαμ να μου χαμογελά με ύφος γεμάτο υπονοούμενα. Αδιαφόρησα. Ήμουν ήδη αναστατωμένη από την προοπτική να βρεθώ μόνη μαζί του, έστω και χωμένη μέσα στις στοίβες των βιβλίων. Ο Κάμεν τράβηξε κάπως στο πλάι την καρέκλα του για να απλώσει τα πόδια του. Μάλλον είχε μουνδιάσει κι αυτός.

«Λοιπόν! Τι θα ψάξουμε;», ρώτησε χαμογελαστός.

«Θα ψάξουμε;»

Είχα μπερδευτεί.

«Δεν είπες πως θέλεις να ψάξεις κάτι;», συνέχισε στο ίδιο ύφος.

«Και εσύ δεν είπες πως έχεις μια δουλειά;», του αντιγύρισα.

«Βέβαια. Άλλα θα μπορούσα να την κάνω και αύριο».

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ και τα μάτια του προόδιδαν πως διασκέδαζε με την κατάσταση που είχε δημιουργήσει.

Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω. Να του πω για το όνειρο, για την πανομοιότυπη κουβέντα που είπε με τον άγγελο του ονείρου, για το γεγονός ότι έμοιαζε και ο ίδιος με άγγελο και κάθε φορά που με κοιτούσε έχανα τα λόγια μου και το λογισμό μου...

Αποφάσισα να του αποκαλύψω ένα μικρό μέρος της αλήθειας.

«Ήθελα να μελετήσω τις νωπογραφίες της Καπέλα Σιξιτίνα», εξήγησα όσο πιο ήρεμα ήταν ανθρωπίνως δυνατό.

«Αυτό είναι κάτι που θα κάναμε μαζί, νόμιζα».

Το ύφος του έγινε ερωτηματικό. Απόλαυσα για λίγο το μπέρδεμα που του προκάλεσα.

«Ναι, βέβαια, μόνο που ήθελα να τις εξετάσω, πριν αποφασίσουμε να τις δούμε μαζί. Για δικούς μου λόγους», διευκρίνισα.

Σοβάρεψε απότομα.

«Κινδυνεύοντας να φανώ αδιάκριτος, μπορώ να μάθω τους λόγους;», ρώτησε ευθέως καρφώνοντας επάνω μου το βλέμμα του.

Αυτό δεν το περίμενα. Με ξάφνιασε η ερώτησή του και ακόμη περισσότερο η σιγουριά που απέπνεε κάνοντάς την. Αντί να θυμώσω όμως, με την αδιακρισία του, έπιασα τον εαυτό μου να προσπαθεί να βρει δικαιολογίες για το ενδιαφέρον μου προς την Καπέλα Σιξιτίνα, μια και δεν ήθελα να ομολογήσω το παράξενο όνειρό μου.

«Η αλήθεια είναι πως πάντα με συνάρπαζε ο Μιχαήλ Άγγελος, τα έργα του, οι γνώσεις του, η ζωή του», απάντησα αδυνατώντας να βρω κάτι καλύτερο να πω.

Δάγκωσε τα χείλη του.

«Και θυμήθηκες να έρθεις στην Αγγλία να τον μελετήσεις... Δεν μπόρεσες να το κάνεις στη γενέτειρά του... και δική σου;»

Με αποστόμωσε. Ξαφνικά κάτι στο βλέμμα του, σαν σπίθες οργής και έκπληξης μαζί, με ανάγκασαν να ακολουθήσω τη ματιά του. Μόλις είχε μπει στο χώρο της βιβλιοθήκης, το δεύτερο ομορφότερο πλάσμα που είχα δει στη ζωή μου. Ψηλός με στητό παράστημα, φορώντας ένα μαύρο πουλόβερ κάτω από το ανοιχτό μαύρο παλτό του. Το δέρμα του ήταν σταρένιο, μαύρες, ίσιες τούφες έπεφταν στο γεμάτο γωνίες πρόσωπό του, και σε μια κίνηση του κεφαλιού του να τις διώξει από μπροστά του, ξεπρόβαλαν δύο μυστηριώδη μάτια. Αμυγδαλωτά και μεγάλα, με μακριές μαύρες βλεφαρίδες να σκιάζουν το καταπληκτικό μελί-μπεζ-χρυσό, δεν ξέρω ακριβώς χρώμα τους. Ήταν σίγουρα το κυρίαρχο αρσενικό του κολεγίου. Δεν διέφυγε της προσοχής του Κάμεν το ανοιχτό στόμα μου, στη θέα αυτού του θεϊκού πλάσματος. Κατευθύνθηκε προς το μέρος μας. Φάνηκε να γνωρίζονται, χωρίς να είναι φιλικοί μεταξύ τους, αν έκρινα από τα βλέμματα που αντάλλασαν.

«Γεια σου, Κάμεν» είπε ο μελαχρινός θεός, χωρίς να τον κοιτάξει. Τα μάτια του είχαν καρφωθεί πάνω μου. «Πάει καιρός από την τελευταία φορά», συνέχισε.

Για μια στιγμή, νόμισα πως ο Κάμεν ήταν έτοιμος να του ορμήσει, όπως στεκόταν σφιγμένος και με αλλόκοτο ύφος. Ήταν ένα περίεργο σκηνικό. Ο άγνωστος κοίταζε εμένα, εγώ τον Κάμεν, κι αυτός τον άγνωστο. Μετά από μερικές αμήχανες στιγμές, ο Κάμεν μίλησε και ακούστηκε υπερβολικά ήρεμος, σαν να μην είχε προηγηθεί αυτή η ένταση στη συνάντησή τους.

«Γεια σου, Έρικ. Δεν περίμενα να σε δω τόσο σύντομα».

Του χαμογέλασε.

«Τι σε κάνει να πιστεύεις πως θα έχανα τον καιρό μου;», κάγχασε.

«Η μετάνοια, ίσως;», του αντιγύρισε ειρωνικά.

«Μετάνοια γιατί; Για λύτρωση ή σωτηρία της ψυχής μου;», είπε γελώντας.

Μιλούσαν και έλεγαν ακαταλαβίστικα σε μένα λόγια, απορροφημένοι και οι δύο στις αναμνήσεις ενός, άσχημου προφανώς, γεγονότος που τους συνέδεε. Έμοιαζαν τόσο διαφορετικοί κι όμως, τόσο ίδιοι. Ήταν και οι δυο τους καθλωτικά όμορφοι, με εξαίσια κίνηση και χάρη, γεμάτοι αυτοπεποίθηση και θεϊκή δύναμη. Θα μπορούσαν να είναι αδέρφια.

«Είμαι ο Έρικ Κράουν», είπε και έτεινε το χέρι του στην τυπική κίνηση της χειραψίας. Ετοιμάστηκα να μιλήσω. Δεν πρόλαβα.

«Η Αντριάνα Πρίμι», με σύστησε ο Κάμεν.

Άπλωσα το χέρι μου προς το δικό του.

«Είσαι πολύ όμορφη, Αντριάνα».

Χαμογέλασε ολοφάνερα ευχαριστημένος από αυτό που έβλεπε. Εμβρόντητη ψιθύρισα ένα ξερό «ευχαριστώ πολύ», χαμηλώνοντας το βλέμμα καθώς ένιωθα το έντονο κοίταγμα του Κάμεν.

«Ήξερα κάποτε μια κοπέλα που σου έμοιαζε πολύ».

Το ύφος του σοβάρεψε, το βλέμμα του έγινε μελαγχολικό. Ήταν ξεκάθαρο πως ήταν βαθιά συνδεδεμένος μαζί της.

Ο Κάμεν ήταν έτοιμος να εκραγεί.

«Δε νομίζω πως της μοιάζει, Έρικ. Καθόλου, θα έλεγα».

Γύρισε απότομα προς το μέρος του, με ένα αμυδρό χαμόγελο να μετριάξει το γεμάτο θυμό βλέμμα του.

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό, Κάμεν; Κοίτα τα μαλλιά της, τα μάτια της, το γλομό δέρμα της. Ποιον προσπα-

θείς να πείσεις;», είπε καθώς άπλωνε το χέρι του να πιάσει μια τούφα από τα μαλλιά μου.

Αυτόματα ο Κάμεν ήρθε και στάθηκε δίπλα μου.

«Τι λες, Άντριαν;», με φώναξε με το χαϊδευτικό μου, «θα ξεκινήσουμε την έρευνά μας;»

Ήταν προφανές ότι δεν άφηνε κανένα περιθώριο για περαιτέρω συζητήσεις.

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκα χαμηλόφωνα.

Ο Έρικ τράβηξε το χέρι του.

«Θα τα πούμε σύντομα, Κάμεν» είπε αλλά το βλέμμα του ήταν καρφωμένο επάνω μου σαν να απευθυνόταν σε εμένα, και κρύφτηκε στους δαιδαλώδεις διαδρόμους της βιβλιοθήκης.

Τα πράγματα ήταν πιο ξεκάθαρα. Ήταν σίγουρο πως έμοιαζα με κάποια από το παρελθόν του Κάμεν και μάλιστα τόσο πολύ, όπως είχε αποκαλύψει ο Έρικ, ώστε του προκάλεσα όλη εκείνη την αναστάτωση νωρίτερα. Κι ακόμη πιο σίγουρο ήταν πως αυτή η άγνωστη υπήρξε η αιτία για την τωρινή σχέση τους -όποια κι αν ήταν αυτή-, γιατί υπήρξε ίσως το μήλο της έριδος.

«Ποιος ήταν αυτός;», ρώτησα με περιέργεια. Έκπληκτη τον άκουσα να λέει: «Ο αδερφός μου».

Ωστε η άγνωστη είχε προκαλέσει τέτοια διαμάχη ανάμεσα στα αδέρφια, σε σημείο να διακοπούν οι σχέσεις τους και να συμπεριφέρονται σαν εχθροί.

«Ο αδερφός σου;», ψέλλισα.

«Ναι», είπε φανερά κουρασμένος από τη σκηνή που είχε προηγηθεί. Κάθισε και έμπλεξε τα δάχτυλά του μέσα στα μαλλιά του. Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε έντονα, χαμογελώντας μου και χάιδεψε το μάγουλό μου σα να με γνώριζε χρόνια πριν. Κράτησα την ανάσα μου.

Απότομα τραβήχτηκε και έβαλε μπροστά μου μια

καταπληκτική έκδοση των νωπογραφιών της Καπέλα Σιξτίνα, οπωσδήποτε του περασμένου αιώνα, όπου κάποιος πολύ καλός αντιγραφέας είχε μεταφέρει με εκπληκτικό τρόπο και την παραμικρή λεπτομέρεια της οροφής του παρεκκλησίου. Άνοιξα γρήγορα τη νεότερη έκδοση και έκανα τις συγκρίσεις. Ήταν πράγματι εκπληκτικό.

«Πού το βρήκες αυτό;», τον ρώτησα αναψοκοκκινισμένη.

«Εδώ φυσικά!»

«Μα πώς;»

«Πρέπει να βλέπεις πέρα από αυτό που βλέπεις, Αντριάνα».

Ήταν ξεκάθαρο πια στο μυαλό μου πως ο άγγελος στο όνειρο μου είχε άμεση σχέση με τον Κάμεν, όσο παράλογο κι αν ακουγόταν αυτό.

Δεν μπορούσε όλα αυτά να ήταν συμπτώσεις.

«Το είπες και πριν αυτό. Τι εννοείς επιτέλους, Κάμεν; Τι είναι αυτό που δεν μπορώ να δω;», είπα εκνευρισμένη.

«Ε! περίμενε... Δεν ήταν κάτι προσωπικό. Απλώς όταν όλοι έψαχναν νεότερες εκδόσεις, με ψηφιακές ίσως απεικονίσεις των νωπογραφιών, κανείς δεν είδε δίπλα τους, αυτήν την έκδοση του περασμένου αιώνα. Ή καλύτερα την είδαν, αλλά θεώρησαν πως δεν ήταν άξια προσοχής. Θέλω να πω πως αξίζει να προσέχουμε μικρές λεπτομέρειες είτε περιφερειακά είτε στον κεντρικό άξονα αυτού που μας ενδιαφέρει».

«Α! Όμως, πες μου πώς έφτασες σε αυτό το βιβλίο; Μοιάζει πολύ παλιό, θέλω να πω δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ. Σωστά;», ρώτησα με περιέργεια.

Μου έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο.

«Το άλλο αντίτυπο πράγματι είναι φυλαγμένο εδώ στην Οξφόρδη, αν και υπάρχει σε ψηφιακή μορφή. Αυτό είναι δικό μου. Το έφερα μαζί μου γιατί θεώρησα ότι ίσως μας βοηθήσει στην εργασία. Εκτός αυτού προτιμώ τις χάρτινες εκδόσεις απ' αυτές των υπολογιστών... κρύβουν τόση ιστορία στις σελίδες τους», εξήγησε.

«Α!», έκανα ντροπιασμένη που θεώρησα πως όλα γυρίζουν γύρω μου. Μάλλον το όνειρο είχε επηρεάσει αρνητικά την κρίση μου.

«Λοιπόν, τι ήθελες να δεις;», με ξαναρώτησε κοιτάζοντάς με σαν να ήξερε ήδη αυτό που ήθελα.

«Ω... δεν ξέρω ακριβώς. Να δω ίσως αυτό που δεν μπορώ να δω», απάντησα γελώντας.

«Αυτό είναι πολύ σοβαρό, Άντριαν».

Έσκυψε πολύ κοντά μου, κοιτάζοντάς με επίμονα. Κι όσο στεκόμουν εκεί ανίκανη να πω ή να κάνω κάτι που θα χαλούσε τη μαγεία της στιγμής, οι σκέψεις μου έτρεχαν γρήγορα ψάχνοντας τη σωστή κουβέντα, ανασύροντάς την ίσως από κάποιο μυθιστόρημα, σταμάτησα να σκέφτομαι και απέμεινα να τον κοιτάζω χάνοντας κάθε επαφή με τον πραγματικό κόσμο γύρω μας.

Είναι αστείο πως χάνουμε τα λόγια μας, πως στέκουμε έρμια του ίδιου του μυαλού μας, πως μαγευόμαστε σε μια στιγμή μονάχα από κάτι τόσο απροσδόκητα κοινό: ένα βλέμμα. Όχι γιατί τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής μας αλλά διότι ακριβώς τα μάτια είναι που δεν βλέπουν, πέρα από αυτό που βλέπουν. Κι αυτό που έβλεπα τώρα ήταν ένα πλάσμα γοητευτικό να σκύβει εμπρός μου κι εγώ ήμουν έτοιμη χωρίς καμία αναστολή να πέσω στην αγκαλιά του. Λαχταρούσα τόσο πολύ να αγγίξω το δέρμα του, να μπλέξω τα δάχτυλά μου μέσα στα μαλλιά του, να φιλήσω τα χείλη του... που τρώμαξα

από τις ίδιες τις επιθυμίες μου. Τον ήθελα. Αυτό ήταν το μόνο σίγουρο. Τον ήθελα καθηλωτικά, τον ήθελα ολοκληρωτικά δικό μου.

Αυτή η διαπίστωση με σόκαρε. Όχι γιατί ποτέ κάποια γυναίκα δεν πόθησε έναν άντρα τόσο πολύ -η ιστορία είναι γεμάτη με έρωτες ανελέητους και καταστροφικούς-, αλλά επειδή τον γνώριζα μόλις μια μέρα. Αυτόματα έκανα τους υπολογισμούς της εξελικτικής πορείας της επιθυμίας μου γι' αυτόν. Αν σε ένα μήνα βρισκόμουν στην ίδια θέση, πώς θα αντιδρούσα!

Μια ξαφνική διακοπή ρεύματος, που κράτησε λιγότερο από δευτερόλεπτο, ήρθε να με αναστατώσει ακόμη περισσότερο. Προς στιγμήν, νόμισα πως ο Κάμεν έλαμψε ολόκληρος μέσα στο απροειδοποίητο σκοτάδι, ακριβώς όπως ο άγγελος στο όνειρό μου. Ένα ιώδες-ασμημί φως εξακτινίστηκε γύρω του, χαρίζοντάς του απόκοσμη λάμψη. Τρομαγμένη έκανα πίσω, για να τον δω την άλλη στιγμή να στέκει και πάλι ανθρώπινος εμπρός μου. Πρόσεξε την αλλαγή στη στάση μου. Έδειχνε και ο ίδιος φοβερά ταραγμένος. Ήμουν σίγουρη πως κατάλαβε ότι είδα. Αμέσως το συνδύασα με τη μικρή ακτίνα φωτός που ξεπήδησε από τα δάχτυλά του στην τραπεζαρία. Αυτό όμως, δεν συγκρινόταν. Ήταν μεγαλειώδες. Τον έλουξε ολόκληρο το ίδιο του το φως, ήταν αυτόφωτος, φωτίζοντας συγχρόνως το σκοτάδι γύρω μας. Για ένα πράγμα ήμουν σίγουρη πλέον. Ο Κάμεν ήταν διαφορετικός.

«Μια μικρή διακοπή ήταν, Αντριάνα. Μην ταράζεσαι!» προσπάθησε να με καθησυχάσει, όταν είδε την ταραγμένη έκφρασή μου, μα εγώ ήμουν ήδη τρομερά αναστατωμένη.

Όπως έκανα να σηκωθώ, μια ελαφριά ζάλη με ανάγκασε να παραπατήσω. Κρατήθηκα από το χέρι του

που βρέθηκε απίστευτα γρήγορα τυλιγμένο γύρω από τη μέση μου, κι ενώ ετοιμαζόμουν να του πω πως είμαι καλά, μια δεύτερη ζάλη, μαζί με ένα αίσθημα κόπωσης, με έριξαν στα χέρια του ολόκληρη.

Το τελευταίο που θυμόμουν ήταν να φωνάζει το όνομά μου με το πρόσωπο αλλαγμένο από τον τρόμο.

Πλακόστρωτα δρομάκια ξεχύνονταν εμπρός μου και μπερδεύονταν ανάμεσα στα ψηλά, πέτρινα κτήρια. Μπήκα στο μεγαλύτερο τρέχοντας με όλη τη δύναμή μου, δεν με κυνηγούσε κάποιος, κάτι ήθελα να προλάβω, δεν ξέρω τι ακριβώς. Στο τέλος του δρόμου υπήρχε μια πλατεία γεμάτη κόσμο, ένα πελώριο χριστουγεννιάτικο δέντρο τη φώτιζε, χιόνι που μόλις ξεκίνησε να πέφτει χάιδευε τα μαλλιά μου και εμπόδιζε την εικόνα στο βάθος. Σταμάτησα μια στιγμή και συνέχισα με αργά βήματα προς μια φιγούρα που έστεκε ακίνητη και σκοτεινή. Έμοιαζε σαν να με περίμενε υπομονετικά. Καθώς πλησίαζα, διέκρινα το όμορφο πρόσωπο του Έρικ κι άπλωσα τα χέρια μου προς τα δικά του που με ανάστροφες τις παλάμες, έδειχναν έτοιμα να με αγκαλιάσουν. Με τράβηξε στο στήθος του και ακούμπησε το πρόσωπό μου με τις άκρες των δαχτύλων του κοιτάζοντας με εκστατικά, απορροφημένος πλήρως, ανίκανος να κινηθεί ή να μιλήσει.

«Έρικ», ψιθύρισα...

Άνοιξα τα βλέφαρα και αντίκρισα το πρόσωπο τού Κάμεν αναστατωμένο.

«Αντριάνα, είσαι καλά;», άκουσα την απαλή φωνή του και αισθάνθηκα την ανάσα του καθώς ήταν σκυμμένος ολόκληρος επάνω μου. Τέντωσα το κεφάλι μου και άγγιξα, ίσα που άγγιξα, τα χείλη του. Η ανησυχία στο βλέμμα του έγινε έκπληξη, προφανώς δεν το περίμενε

και εξίσου προφανώς, ήμουν ζαλισμένη και δεν ήξερα τι έκανα. Με έσπρωξε απαλά και απομακρύνθηκε στη διπλανή καρέκλα.

«Ε... εγώ, συγγνώμη, νόμιζα ότι βλέπω όνειρο», είπα πράγματι μπερδεμένη από τη συμπεριφορά μου.

Όταν μίλησε η φωνή του ακούστηκε εντελώς ήρεμη.

«Λιποθύμησες για την ακρίβεια, Άντριαν. Και δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγγνώμη, σχεδόν δεν είχες τις αισθήσεις σου».

«Συγγνώμη», ξανάπα καταντροπιασμένη τώρα που είχα πλήρη συνείδηση της πραγματικότητας και απόλυτη συναίσθηση της πράξης μου.

«Άντριανα, σε παρακαλώ, ίσως να φταίω κι εγώ».

Το ύφος του έδειχνε πως κάτι τον προβληματίζε.

«Εσύ; Πώς φταις εσύ;»

Μάλλον έλεγε κάτι τέτοιο για να με κάνει να αισθανθώ καλύτερα.

«Κι όμως, από την αγωνία μου είχα σκύψει υπερβολικά κοντά στο πρόσωπό σου, μύριζα το άρωμά σου, ένιωθα τη ζεστασιά του κορμιού σου...»

Σταμάτησε απότομα. Σαν διαπίστωση περισσότερο προς τον εαυτό του, παρά ως δικαιολογία προς εμένα.

Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί του έκανε εντύπωση εφόσον έτσι θα έπραττε ο καθένας που προσπαθεί να συνφέρει μια λιπόθυμη. Χριστέ μου, μόνο και στη σκέψη πως λιποθύμησα στα χέρια του ένιωθα γελοία! Και σε συνδυασμό με το παράλογο και παράτολμο φιλί που προσπάθησα να του δώσω, θα με θεωρούσε σίγουρα επιτήδεια. Ένιωσα τα μάγουλά μου να φουντώνουν από έξαψη. Ευτυχώς το χρώμα του δέρματός μου, το έκρυβε καλά.

Ανασηκώθηκα κάπως στην καρέκλα που προσεκτι-

κά ο Κάμεν με ακούμπησε και ίσιωσα τα μαλλιά μου. Κινήθηκε προστατευτικά προς το μέρος μου, διατηρώντας ασφαλή απόσταση.

«Είναι αργά και είσαι κουρασμένη. Καλύτερα να σε πάω στο σπίτι σου».

«Ναι», συμφώνησα άτονα.

Στη διαδρομή ήταν αμίλητος και έδειχνε να βρίσκεται χαμένος σε σκέψεις.

Μόλις φτάσαμε με καληνύχτισε ευγενικά - περισσότερο τυπικά από όσο θα έπρεπε, και τον είδα να χάνεται πίσω από τα δέντρα του δρόμου. Ανέβηκα κουρασμένα στο δωμάτιό μου και ευχόμουν η Κριστίν να κοιμάται. Είχα πολύ μεγάλη ανάγκη να μείνω μόνη μου μετά από όσα συνέβησαν.

Πράγματι, ησυχία επικρατούσε μόλις μπήκα. Άκουσα τη ρυθμική ανάσα της Κριστίν που φανέρωνε πως κοιμόταν βαθιά. Ξάπλωσα ήσυχα στο κρεβάτι και ανέσυρα τις πρόσφατες μνήμες μου. Αναλογιζόμουν την επιθυμία που ένιωθα για τον Κάμεν, την έντονη έλξη που ασκούσε στο κορμί και στο μυαλό μου... Όσο δυνατά κι αν ήταν αυτά τα συναισθήματα, ήταν εντελώς έξω από τον χαρακτήρα μου να κινηθώ κατ' αυτόν τον τρόπο. Όμως, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες προσπάθησα να τον φιλήσω ήταν εξαιρετικά περίεργες. Λιπόθυμη, έβλεπα όνειρο -κάτι που δεν ήξερα αν ισχύει στις λιποθυμίες, μια και ήταν η πρώτη μου-, με κάποιον που μόλις είχα γνωρίσει κι όμως τόσο πρόθυμα έπεσα στην αγκαλιά του. Και προφανώς αν δε συνερχόμουν, θα τον φιλούσα πολύ εύκολα. Κάτι που έκανα τελικά το ίδιο εύκολα, ακριβώς τη στιγμή ανάμεσα στις δύο καταστάσεις. Η αλήθεια ήταν πως είχα ελαφροντικά, αλλά η ντροπή μου δεν έφευγε.

Ολόκληρο το απόγευμα στη βιβλιοθήκη ήταν περι-

εργο, από πολλές πλευρές. Τα κείμενα της εργασίας μας οδήγησαν σε μια συζήτηση για τις νωπογραφίες του Μιχαήλ Αγγέλου στο παρεκκλήσι της Καπέλα Σιξτίνα. Και τα λόγια του Κάμεν πανομοιότυπα με αυτά του αγγέλου στο όνειρό μου: *Βλέπεις πέρα από αυτό που βλέπεις; Ο τρόμος στα μάτια του όταν με πρωτοαντίκρισε, λόγω της ομοιότητάς μου με κάποια από το παρελθόν του όπως μου αποκάλυψε η απρόσμενη εμφάνιση του αδερφού του Έρικ, και το έντονο ενδιαφέρον του για το πρόσωπό μου...* Και βέβαια, το ενδιαφέρον του Κάμεν που σίγουρα δεν ήταν αποκύημα της φαντασίας μου, αλλά χειροπιαστό και ευκόλως αντιληπτό από οποιονδήποτε.

Όλα αυτά ναι, θα μπορούσαν να συμβούν -όχι πολύ συχνά, βέβαια-, αλλά θα μπορούσαν. Αυτό που με προβλημάτιζε όμως, και έκανε τη φαντασία μου να καλπάζει τρελά, ήταν η λάμψη που είδα να περιβάλλει τον Κάμεν.

Όχι χρυσή όπως στο όνειρο, μια ιώδης ασημένια λάμψη που τον έλουσε ολόκληρο και τον έκανε απόκοσμο. Όσο περνούσε η ώρα τόσο πιο σίγουρη ήμουν πως ήταν κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό από εμένα και τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Κοίταξα την Κριστίν που κοιμόταν γαλήνια με ύφος μικρού παιδιού και ένα αμυδρό χαμόγελο κυμάτιζε στις άκρες των χειλιών της. Πολύ προσεκτικά σηκώθηκα κι άνοιξα τον υπολογιστή, περιμένοντας λίγες στιγμές να εμφανιστεί μια μηχανή αναζήτησης. Όταν όμως φάνηκε στην οθόνη, έμεινα ακίνητη μην ξέροντας τι να ψάξω. Πληκτρολόγησα τη λέξη «λάμψη», αλλά δεν βρήκα κάτι σημαντικό ή κάτι, όπως περίμενα διαφορετικό, από τη συνηθισμένη έννοια της λέξης.

Αποκαμωμένη έκλεισα τον υπολογιστή. Αύριο με το φως του ήλιου, ίσως ξεκαθάριζα μερικά πράγματα. Αν πράγματι συνέβησαν, και δεν ήταν απόρροια της έντασης και της κούρασής μου.